

Bitmemişlik, Sınırlar, İstanbul

20 Aralık 2025

Arkadaşlar günaydın...

Atölyede uzun bir maraton yapıyoruz. En önemlisi hepimizin keyif alması. Dokunuşlarınız çok özel, yaşamın içinden. Yapılanlar ile herkes birbirini tamamlıyor. Futbolda aktif dinlenme diye bir durum vardır geçenlerde konuşmuştuk. Bunu da unutmamalıyım. Son dönemece girdik. Bu çalışmamız ile son noktayı koymuyoruz...Uzun uzun konuşup tartıştığımız gibi... BİTİRMİYORUZ...

Yapacağımız eser İSTANBUL ile ilgili. Bir anlamda kendi İstanbulumuzu yaratıyoruz. Bu kadim kent bize rehber oluyor. BİTMEMİŞLİK kavramı önemli. Ve Atölyemizin ismi SINIRLAR bize tempo tutuyor. Bu üç kavram adeta sacayağı gibi. Bir enstalyasyon, bir mekân ya da mekanlardan oluşacak bir çalışma yapacağız. Eleştirel, sorgulayıcı, toplumsal tarafları da göz önüne alan tasarımlar da tabii ki düşünülebilir. Gerçek ya da hayal, kurgusal, tiyatral ya da türlü şekillerde olabilir. Her türlü teknik kullanılabilir. Tek kişi ya da daha fazla kişinin bir araya gelmesiyle de yapılabilir.

Programı yolda oluşturabiliriz. Bir gezginin sokaklarda dolaşması etrafı keşfetmesi sanki her şeyi son gün alt alta getirip programı yazması gibi. Ama yine her şey senaryo da dahil size, bize bağlı. Nasıl hissediyorsak, gönlünüz ne isterse. Unutmamalıyım, "Her şey her şeyin içinde". Görünenin arkası da bir cennet, görünmeyeni yakalama da önemli bir hikâye en başta konuştuğumuz gibi.

Başlıyoruz, Kaarina gelene kadar çalışıyoruz, ondan sonra da devam ediyoruz ve sonunda bitiriyoruz pardon bitirmiyoruz ve her şeyi ucu açık bırakıp ne var ne yok sergiliyoruz, üst üste ve alt alta... Hepinize, hepimize başarılar. Kolay gelsin...

y a n a r

Unfinishedness, Boundaries, İstanbul

20 Aralık 2025

Good morning, everyone...

We're running a long marathon in the workshop. The most important thing is that we're all enjoying ourselves. Your touches are very special, from life itself. Everyone complements each other with what they do. Remember the concept of active rest in football. We've entered the final stretch. This work isn't the end... As we discussed at length... WE'RE NOT FINISHING...

The work we will create is related to İSTANBUL. In a sense, we are creating our own İstanbul. This ancient city is our guide. The concept of INCOMPLETENESS is important. Our workshop, BOUNDARIES, sets the pace for us. These three concepts are like a tripod. We will create an installation, a space, or a work consisting of spaces. Critical, questioning designs that also take social aspects into account are conceivable. They can be real or imaginary, fictional, theatrical or in various other forms. Any technique can be used. They can be created by one person or more coming together.

We can develop the programme along the way. Like a traveller wandering the streets, discovering their surroundings, and then putting everything together at the last minute to write the programme. But again, everything, including the script, is up to you, up to us. However we feel, whatever your heart desires. 'Everything is within everything.' Capturing the invisible is also an important story, as we discussed at the beginning.

We start, we work until Kaarina arrives, then we continue and finally we finish—sorry, we don't finish, we leave everything open-ended and display everything that is there, one on top of the other and one below the other... Good luck...

y a n a r

Galata'nın Nabzını Yoklamak

Ahmet Atakan Keskin

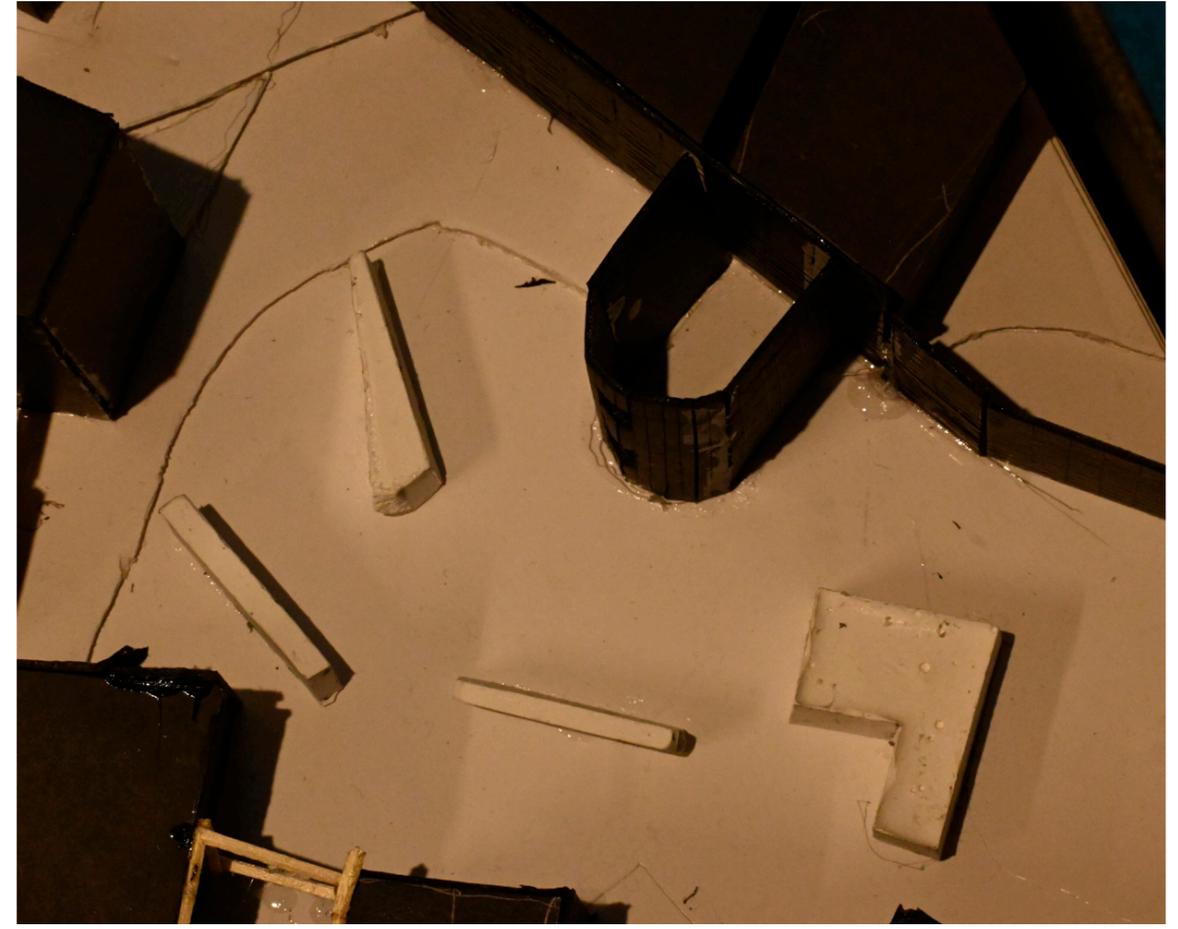
Bu oluşan yarıkları, dolulukların sokaklaşması değil, boşlukların yapılaşması olarak görmek daha doğru olacaktır. Galata'da kaybolan boşlukların, eski surların oluşturduğu sokaklaşmaların, mevcut durumda daha aykırı bir yapılaşmayla günümüze geldiği görülebilir.

Surların kültürel miras olmasından ziyade, bu sonucun görülme sebebi; işlevsizlikleri ve dar sokak oluşturmalarından dolayı 1800'lü yıllardan başlayan bir süreçle bir yok oluşa kurban olduğu görülebilir.

Buna rağmen sur kapıları, Cenevizliler sürüldükten sonra bile bir süre daha açılıp kapanmaya devam etmiştir ve bu eylem, surların yalnızca koruma amaçlı bir işlevi olmadığını da göstermektedir.

Taking the Pulse of Galata

Ahmet Atakan Keskin

Duvar temsillerinin maketteki görünüşü.
Appearance of the wall representations in the model.

It would be more accurate to read these emerging fissures not as the street-ification of solids, but as the structuring of voids. In Galata, the lost voids and the street formations once produced by the city walls have reappeared in the present through a more dissonant and irregular built form.

The disappearance of the walls was not primarily due to their value as cultural heritage, but to a gradual process of erasure that began in the 19th century, driven by functional obsolescence and the production of narrow streets. Despite this, the gates continued to open and close for a time after the expulsion of the Genoese, revealing that the walls functioned not only as defensive structures but also as active urban elements.

Kapılar kapandığında, sur içi ve dışı geceleri bağ koparırdı. Bu; bütün olan kenti, parçalanıp geceleri iki ayrı kente çevirirdi.

Günümüzde, bu adi kalmış; surlara ve burçlarına bitişik binalar, boşluklar ve avlular bu eski mekanlaşmanın oluşmasına engel olan en büyük unsurlardır. Bu mekanları dışavurmak, Galata'nın şu anki dokusuna patlamasını sağlamak yeni hikayelerin başlangıcı olacaktır. Aynı zamanda kültürel bir mirasın, hiç korunmamış bir hikayenin, bu halde olmasına, bu düşüncesiz mimari anlayışı eleştirmek amacıyla; yırtıklar, büyük kapılar burayı fark ettirecektir. Galata'nın surları bu müdahaleyle yaşayacaktır.

When the gates closed, the inside and outside of the walls were disconnected at night, fragmenting the city into two separate conditions.

Today, this separation has been erased by buildings attached to the walls, infill voids, and courtyards that prevent the re-emergence of this spatial condition. Making these spaces visible—allowing them to rupture Galata's current fabric—can initiate new narratives, while tears and large openings act as a critique of the neglect of cultural heritage. Through this intervention, Galata's walls can once again become alive.

Galata'ya çıkan yollar, izohipsler ve kıyı çizgisini gösteren vaziyet planı
Site plan showing the roads leading up to Galata, contour lines, and the coastline.

Şunlar da göz önünde bulundurulabilir:

İstanbul bazında, bu kentin hareketinin ne kadar esneyebildiği ve ne noktalarda kilitlendiği

Sokak yapılarının, tarihi dokuda farklı etkileşimleri oluşturmak için yüksek potansiyeller barındırması; en basitinden bir esnafın kendi dükkânının önüne attığı iki sandalye ve bir masanın aslında performatif bir eyleme dönüşüp, mahallenin o mekansal değişimi hafızasına kazınması, o elemanların yok oluşunu fark edecek olması en basit etkileşimlerden örnek verilebilir.

Bu etkileşimleri, yeni senaryoları oluşturmakta basit konstrüksiyonlarla, birkaç duvarın (duvarlar burada bir temsil olarak görülebilir.) örneğin bir şantiye sürecinde sokaktan teması kesilen bir parsel (OSB levhalarla), o parselin kent mekânıyla ilişkisini koparıp bir yara için, örneğin uzun süreler boyu hafızasına böyle kazınmasına neden olur. Bir başka örnek sokak üstü park yerlerine konulan saksılar ve dubalar verilebilir. Bu elemanlar kasıtlı olmasa da bir temsilin var oluşunda ana eleman, başrol olurlar ve aylar seneler boyu büyük bir etkileşim alanının, kentsel mikro yapı adacıkları, parseller oluşmasına sebep olabilir. Dükkanlardan taşan ürünler de bir başka örnek olabilir. Bu mikro adacıklar kentte neredeyse binalar kadar ağır etkiye sahiptir. Galata bazında, Galata'nın, en ağır abisi, kulesi dışında surlarıdır. Bu surlar zaten yok oluştadır, hafızadan silinmeye yüz tutmuştur, silinmiştir. Standart bir İstanbullu'nun bile Galata'da surlardan bihaber olduğu iddia edilirse abes kaçmaz. Bu ağır abilerin yüksek bir etkileşim potansiyeline sahipken koca bir yapı adasının içinde, sura bitişik binalar ve bu adayı çevreleyen binaların yarı mülkiyeti olmasından öteye geçememektedir. Bu temsilde ise eklenen bu kütleli duvarlar, bu mekansal etkiyi, mecazen ve doğrudan bir DUVAR gibi güçlendirme çabasıdır. Bu çaba, mekansal etkiyi güçlendirmesi bakımından ağır bir temsille ortaya koyulmuştur.

The following points may also be considered:

At the scale of Istanbul, the degree to which urban movement can remain flexible, and the points at which it becomes constrained.

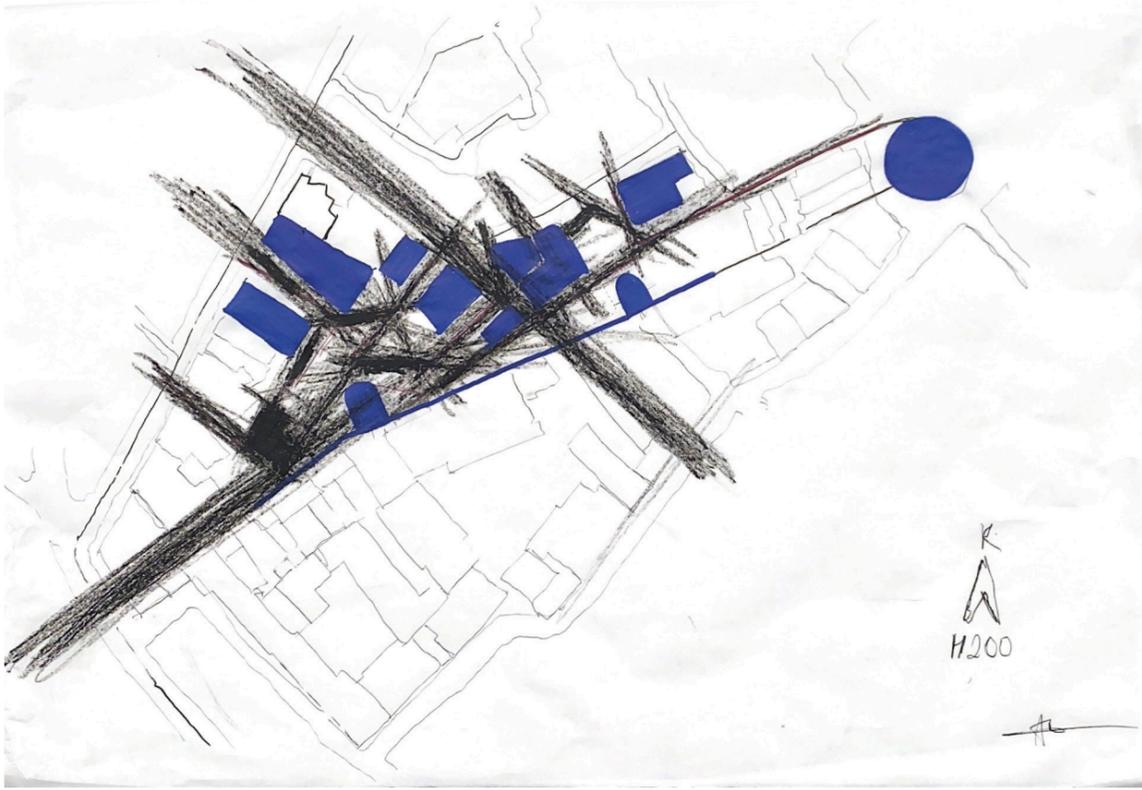
Street structures hold a high potential to generate interaction within the historic fabric. Simple acts—such as placing two chairs and a table in front of a shop—can become performative gestures that imprint spatial change into collective memory. Through similarly modest constructions, such as temporary walls or barriers, urban relationships can be interrupted, producing long-lasting “wounds” in the city's spatial memory. Elements like planters, bollards, or goods spilling out from shops may unintentionally form urban micro-islands with an impact comparable to that of buildings.

In Galata, aside from the Galata Tower, the city walls represent the area's most dominant yet most forgotten element, largely erased from collective memory. Despite their high potential for interaction, they remain confined within a single urban block, reduced to attachments to surrounding buildings. In this representation, the added massive walls seek to reinforce this spatial effect—both metaphorically and directly—through a deliberately heavy intervention.

Etkileşim alanının vaziyet planında temsili.
Representation of the interaction zone in the site plan.

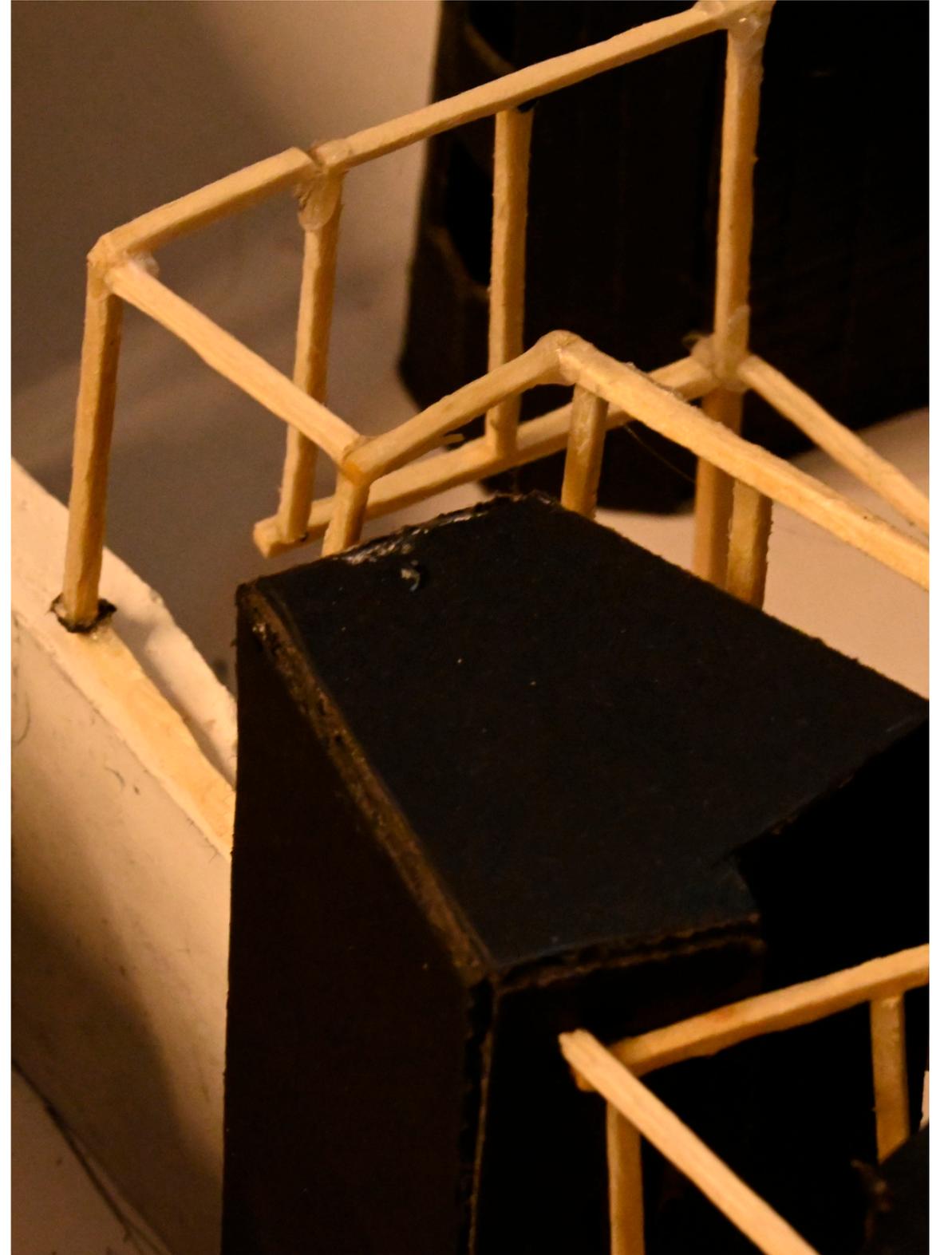

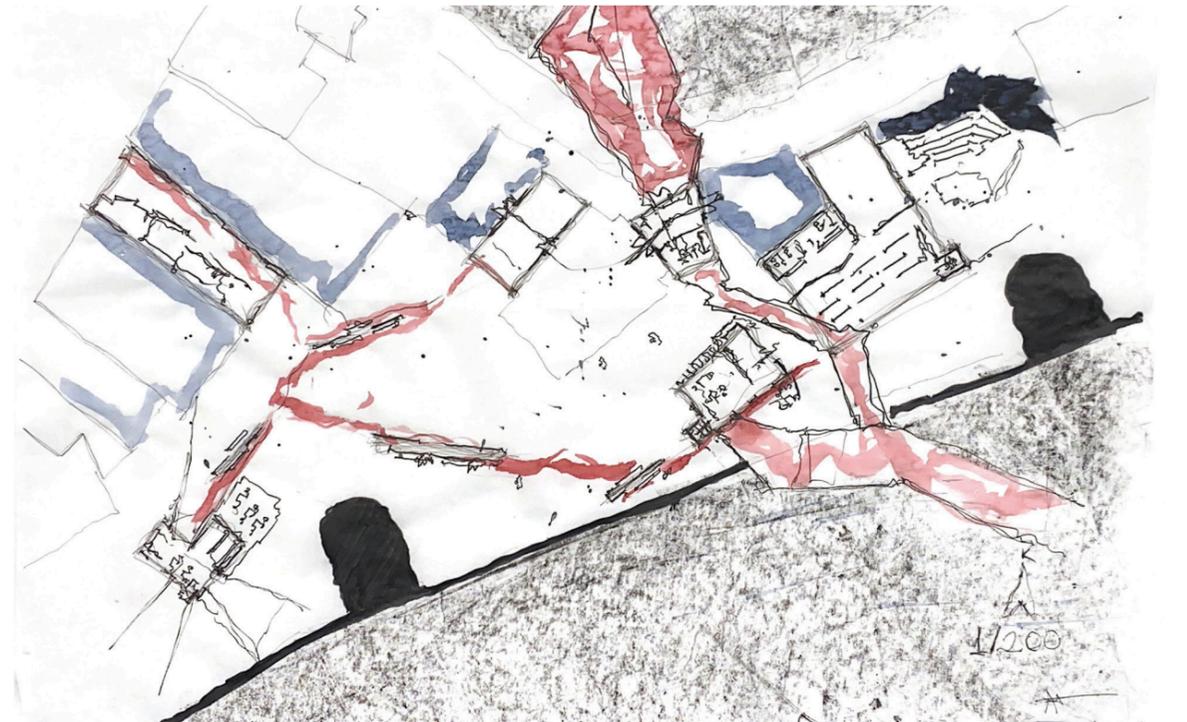
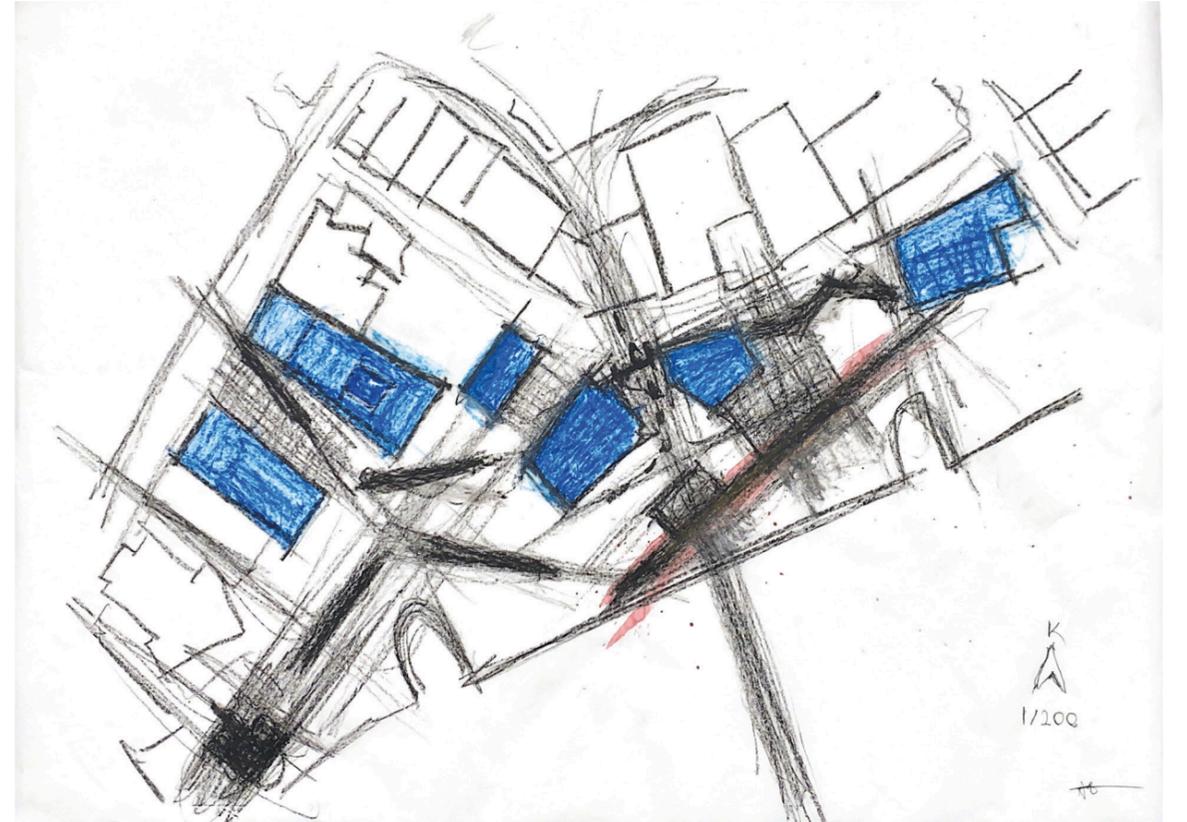
Genel bir görüş olarak da bu yaklaşım şu düşünceyi arkasına almaktadır: Yapı adaları ele alınırken yalnızca bir parselizasyon, mülkiyet ve proje bazlı bakılmamalıdır. Ne yazık ki bu çağda, bu dönemde hala çok farklı etmenler ve politikardan dolayı kent kurmak, insan bazlı değil rant önceliklidir. Bu yaklaşım, yapı adalarının tek ada bazında değil, bu işin bir sanat eseri olarak düşünülmesini de ortaya koymaktadır. Çünkü mimarlık yalnızca bina yapma sanatı değildir. İnsan etkileşimi sanatıdır. Bu adalar incelenirken, oluşabilecek etkileşimler sanatsal bir edayla, bağlamı asla ama asla göz önünden kaçırmayarak incelenmelidir. Koyulacak bir saksının, önceki maddede de bahsedildiği gibi, insan yaşamında, zihin berraklığı üzerinde etkisi göz ardı edilemeyecek kadardır.

Galata bazında bu adalar arasındaki bağlar ele alınmaktadır. Daha somut bir temsil olan bu köprüleştirme fikri bu ana fikre bir atıftır.

As a general position, this approach argues that urban blocks should not be read solely through parcelization, ownership, or project-based frameworks, as contemporary city-making remains largely profit-driven rather than human-centered. Instead, blocks are understood as parts of a larger artistic and relational composition, where architecture is seen as the art of human interaction and even minor elements can significantly affect everyday life.

In the context of Galata, this relational reading is reinforced through the bridging concept, which serves as a concrete representation of these inter-block connections.

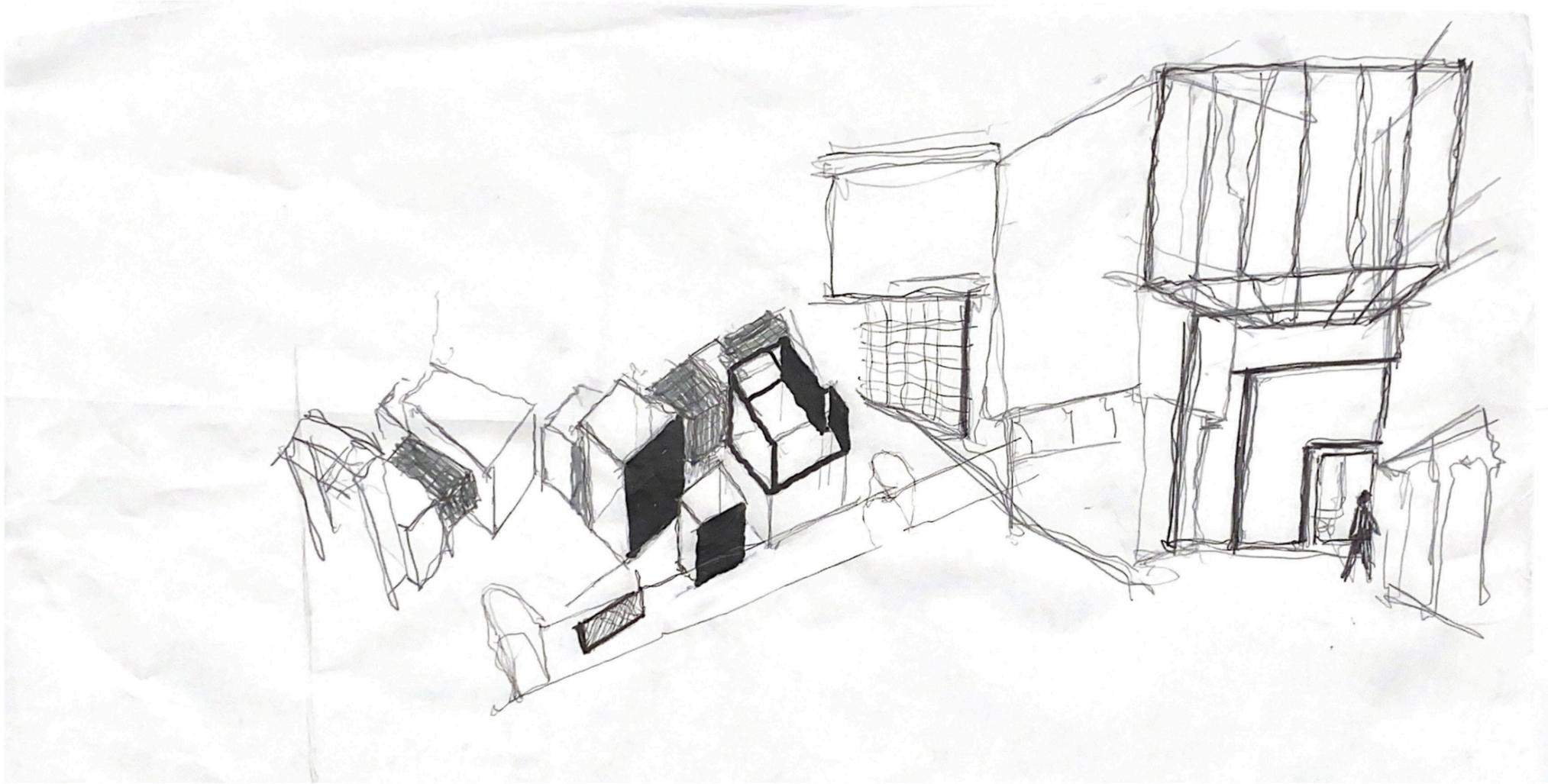

Mekânlaşmanın sınırlarda denenmesidir. Tabii ki de kimsenin evini kesmek, yeniden oynamak akıl karı bir iş değildir. Bunun farkındayız. Bu yalnızca bir temsil, bir mesajdır. Galata'nın nabzını yoklamak terimi şu şekilde yorumlanır: Potansiyel (fictional-ütopik) senaryoların, gerçeklik ve bağlam kapsamında çoğu yerde denemelerinin yapılması, farklı bir kentsel planlama doğrusu olarak da bitmeyen, ötesi görülemeyen bir sürü olasılığın çevremizde olması; bu olasılıkların bir esnaf, bir mahalleli tarafından bile küçük bir saksı, üç ayaklı bir sandalye ile bile sağlanabilmesi. Aslında her kentli Tanrı'yı oynayabilir ve buradaki potansiyelin farkında değildir. Etrafımız adeta bir maymunlar cehennemidir. Galata surları gibi yüzyıllar boyu süregelen ağır abinin bile, adeta mizahi ve ironik olarak fazla cesur denemelerle farklı potansiyellerinin gerçekliğe bir şekilde indirgenecek esansından, izleyici tarafından belki bir köşesinden kendince yorumlanabilmesi; bu yaklaşım için realitede eli boş bir peçete çöpi olmayacağını düşündürmektedir- DÜŞÜNÜLMELİDİR.

It is an experiment in testing spatialization at the limits; cutting through or reconfiguring homes is not the aim, as this is purely a representational gesture. "Taking Galata's pulse" refers to exploring fictional-utopian scenarios within real contexts, revealing how small, everyday actions—such as a planter or a stool—can generate urban possibilities.

In this sense, every urban dweller holds unrealized potential, often unaware of their agency. Even the Galata walls, as a centuries-old dominant element, can reveal latent meanings through bold and ironic interventions, allowing the observer to interpret these potentials as a meaningful provocation rather than an empty gesture.

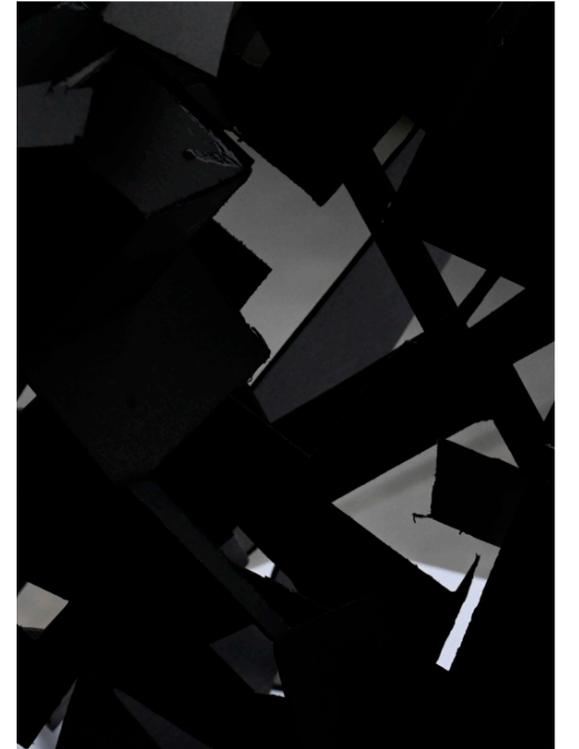
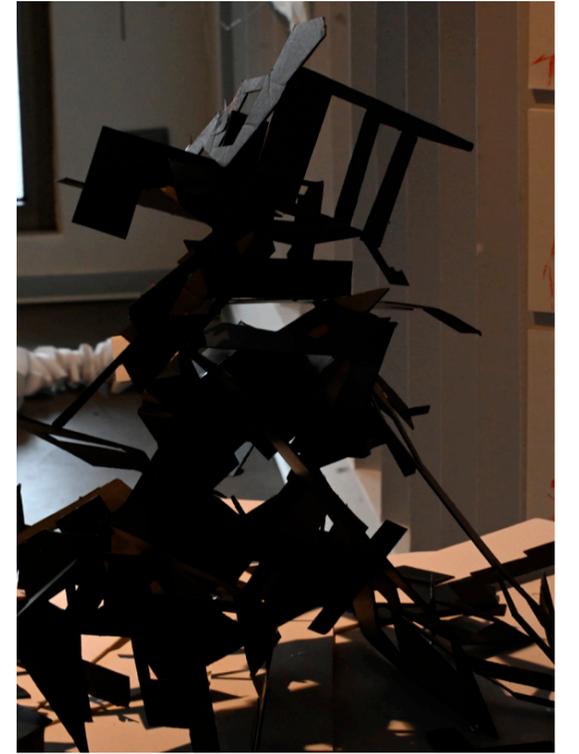
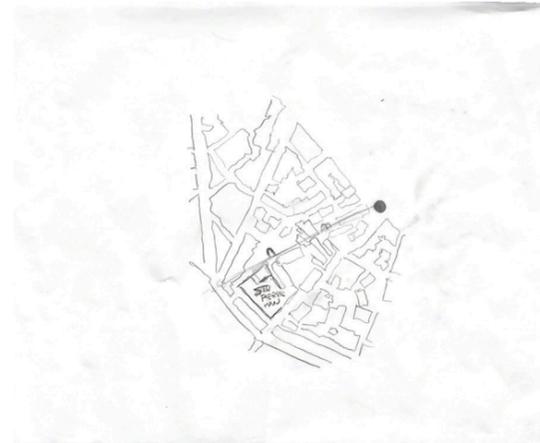

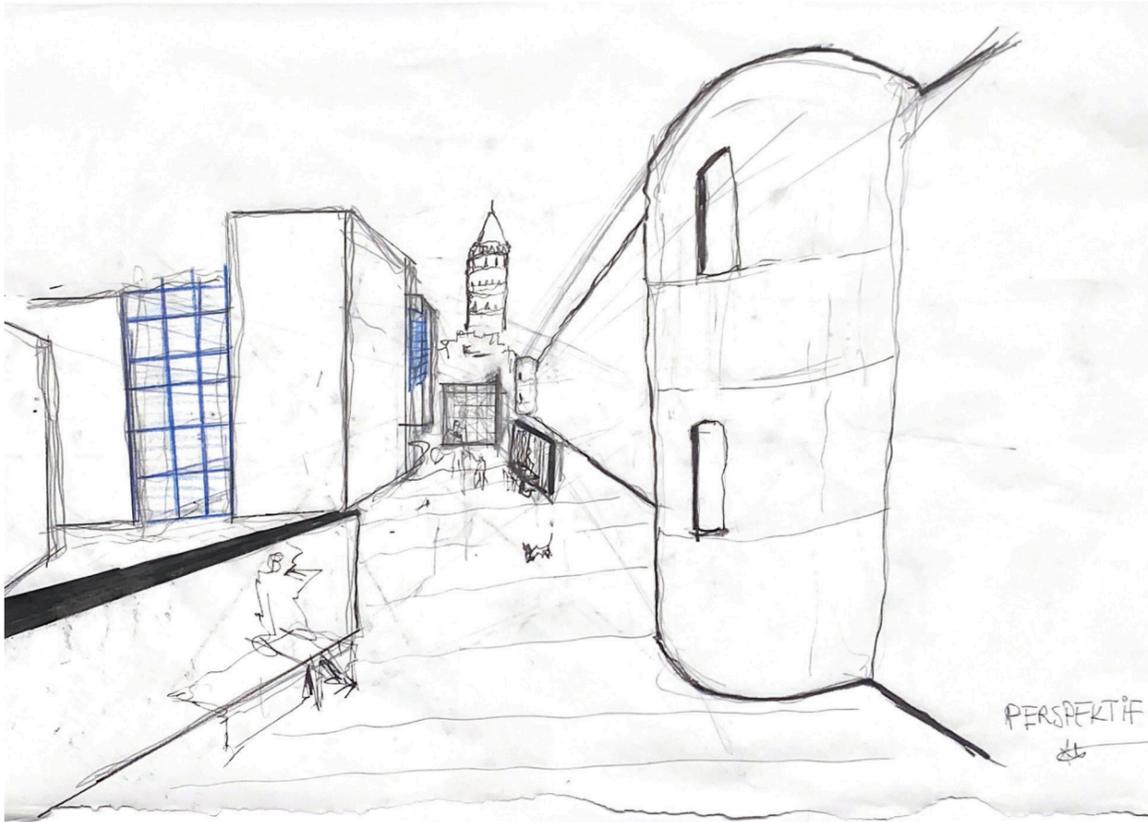
İzometrik ve perspektif görünüş temsili.
Isometric and perspective view representation.

Bu temsil bazında kesilen binalar, ayaklandırılan binalar ve duvarlar; bir pavyon, enstalasyon ve sergileme mekânıdır. Burada sergilenen sanat eseri insandır, onun etkileşimleri, kentin görünmeyen yüzüdür. Arızalı bir akor gibi olan Galata'nın bu kısmının anahtara dönüp ana akora çözümlenmesi ve buradaki harmoninin inşası gerekmektedir. Galata ve tüm İstanbul farklı ritimlerde çalmaktadır. Bu potansiyel tek bir parçaya değil, sonsuz parçalara sebep olmalıdır.

Within this representational framework, the cut buildings, elevated structures, and walls function as a pavilion, an installation, and a space of exhibition. The artwork on display is the human—human interactions and the invisible face of the city.

Like a dissonant chord, this part of Galata requires a return to the key and a resolution into the main chord, calling for the construction of a new harmony. Galata and İstanbul play in different rhythms, and this potential should give rise not to a single composition, but to infinite ones.

Temsilin, perspektif görünüşü, Galata kulesiyle ilişkisi
Visual representation of the sound waves in the composition.

Bu maket, diğer temsillerin ekürisidir. Diğer maket yapılırken ortaya çıkan çerçöp, bir başka bakış açısıyla bir anlığına kendi formuyla bir heykelsi temsile kavuşmuştur. Aslında temsilin kullandığı temsilin dili süreç odaklı olmasıdır; sonuç odaklı, jilet çizgiler, cetvelle çekilmiş çizgiler yerine serbest el kullanımı, süreci ve o ruhu kapsayan en iyi temsildir. Potansiyeller ve olasılıklardan bahsederken ortaya böyle bir formun, bir maketin çerçöpünden ortaya çıkmasının poetik bir anlam taşıdığı iddia edilebilir. Sürecin formlaştığı, bu donuk form, süreç boyunca yaşayan bu çerçöpü bir esere dönüşme çabasıdır. Mimarlık, sonuç odaklı, süreci çöpe atan, eskizi sonuca erişme aleti olarak kullanan, hatta bazen eskizi bile kullanma ihtiyacı duymayan, ölüm eşliğindeki; çizimlerin ve maketlerin düşünsel havası gerçeği belki yansıtamamaktadır ama mimarın sanatını, fırçasını, kalemmini yakalamakta

This model acts as a counterpart to the other representations, where the debris produced during the making of another model momentarily takes on a sculptural form when viewed from a different perspective. Its representational language is process-oriented, favoring freehand expression over result-driven precision in order to capture the spirit of making.

The emergence of this frozen form from leftover material carries a poetic meaning, materializing the process itself as a work. In contrast to architecture's outcome-focused tendencies that often discard the process, this approach preserves the gestures of the architect—the hand, the brush, and the pen.

çok iyi bir iş çıkarmaktadır. Bu, burada kapsama-
maya çalışan o sürecin; dökülen terler, harcanan
saatler ve çöpe giden eskizler, hatalı, yanlış olsa
da her parça değerlidir, bir zihnin hiç yoktan var
ettiği temsillerdir.

This attempts to encompass the process itself—
the sweat poured in, the hours spent, and the
sketches thrown away; even if flawed or incorrect,
each fragment is valuable, as it represents some-
thing created from nothing by the mind.

Haliç Metro Köprüsü

Artiona Dushi

İstanbul Haliç Metro Köprüsü Yeniden Tasarım Projesi, şehrin tarihi silüetine ve mevcut ulaşım hatlarına saygı duyan, modern ve çok işlevli bir kamusal alan vizyonunu sunmaktadır. Projenin temel amacı, iki yakayı sadece fiziksel olarak değil, sosyal ve kültürel olarak da birleştiren, makas sistemli yeni bir köprü ve entegre yaya yolları ağı oluşturmaktır.

Tasarım sürecinin temelini, değiştirilmesi mümkün olmayan "sabitler" oluşturmuştur: Mevcut metro hattının teknik gereksinimleri, kıyıdaki tramvay yolları ve köprü'nün üzerinde oturduğu ana strüktürel aks. Bu sınırları birer engel olarak görmek yerine, yeni makas sistemli yapının ve yaya yollarının taşıyıcı sistemini bu veriler ışığında kurgulayarak, mevcut ulaşım ağını kentsel bir yaşam alanına dönüştürmeyi hedefledim.

Haliç Metro Bridge

Artiona Dushi

The Istanbul Haliç Metro Bridge Redesign Project presents a vision for a modern, multi-functional public space that respects the city's historical silhouette and existing transportation networks. The primary objective is to create a new bridge utilizing a truss system that reunites the two shores not just physically, but socially and culturally.

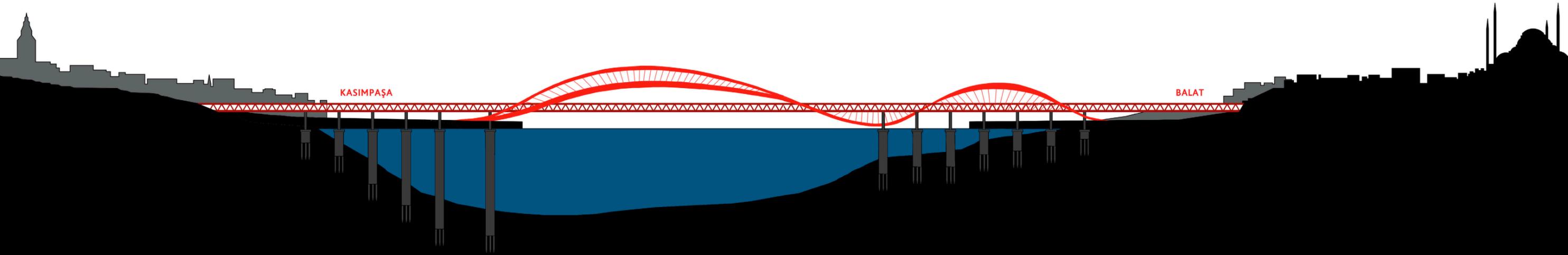
The foundation of the design process was shaped by elements that could not be altered: the technical requirements of the existing metro line, the shoreline tram routes, and the primary structural axis on which the bridge rests. Instead of viewing these constraints as obstacles, I aimed to transform the existing transportation network into an urban living space by configuring the load-bearing system of the new truss bridge and pedestrian paths in light of this data.

Tasarımın en kritik kısıtlaması, İstanbul'un tarihi silüeti ile rekabet etmemek ve şehrin binlerce yıllık profilini bozmamaktır. Bu nedenle, devasa ve dikey formlar yerine, Haliç'i çevreleyen tepelerinin doğal ritmini takip eden, akışkan bir yatay form tercih edilmiştir. Köprü'nün yeni makas sistemi, bir yandan metro hattını güvenle taşıırken, diğer yandan "kırmızı hat" olarak adlandırdığımız yaya ve bisiklet rotası için esnek bir iskelet sunmaktadır.

Masterplan ölçeğinde bakıldığında, kırmızı hat sadece bir geçiş güzergahı değil, Haliç kıyılarını birbirine bağlayan kentsel bir omurga olarak karşımıza çıkar. Kasımpaşa ve Balat kıyıları boyunca ilerleyen bu hat, yer yer mevcut zeminle bütünleşerek neredeyse görünmez bir yaya yolu haline gelir, yer yer ise yükselerek köprüye eklenir. Bu süreklilik, kullanıcının kentin içinde kaybolmadan, kesintisiz bir akışla karşı kıyıya ulaşmasını sağlarken; "seyir terası", "etkinlik alanı" ve "kaykay pisti" gibi duraklarla yolculuğu zenginleştirir.

The most critical constraint of the design is to avoid competing with Istanbul's historical silhouette and to preserve the city's millennia old profile. Consequently, rather than massive or vertical forms, a flowing horizontal form was chosen, following the natural rhythm of the hills surrounding the Golden Horn. The bridge's new truss system securely carries the metro line while providing a flexible skeleton for the pedestrian and bicycle route.

Viewed at the masterplan scale, the red line is not merely a transit route but an urban spine connecting the shores of the Golden Horn. This path, running along the Kasımpaşa and Balat coastlines, integrates with the existing ground in places to become an almost invisible walkway, while rising in others to attach to the bridge. This continuity allows users to reach the opposite shore in a seamless flow without getting lost in the urban sprawl, while enriching the journey with nodes like "viewing terraces," "event spaces," and "skateboarding rinks."

MASTERPLAN

0 50.000

HALIÇ

ETKİNLİK ALANI

SEYİR TERASI

KAYKAY PİSTİ

HALIÇ
METRO
KÖPRÜSÜ

BİSİKLET HATTI

YAYA HATTI

BOĞAZ

Kırmızı hattın karakteri, kullanıcı ihtiyaçlarına göre mekansal olarak farklılaşmaktadır. Bu yol, bazı noktalarda genişleyerek sokak sanatçıların performanslarını sergileyebileceği doğal amfitere dönüşürken, bazı noktalarda daha dik eğimler ve pürüzsüz yüzeylerle kaykaycılar için dinamik alanlar yaratır. Bu fonksiyonel çeşitlilik, projenin sadece bir "geçiş yeri" değil, aynı zamanda bir "varış noktası" olmasını sağlar. Kentin farklı alt kültürleri, projenin sunduğu bu esnek mekanlarda bir araya gelme fırsatı bulur.

Metro hattı var olduğu gibi korunurken, yaya yolları bu hattın hem altında hem de üstünde rampalar aracılığıyla sirkülasyon imkanı bulur. Eğimlerin yüksek tutulmaması, köprünün her yaşta kullanıcı için konforlu bir rota olmasını sağlar. Strüktürel sistem, yaya yollarını taşıyan hafif ama dayanıklı bir iskeletten oluşmaktadır.

Sunulan iki farklı hava fotoğrafı (1. ve 2. versiyon), kırmızı hattın köprü gövdesiyle kurduğu alternatif ilişkileri temsil etmektedir. İlk versiyonda daha lineer ve strüktüre sadık bir akış varken, ikinci versiyonda yolların daha organik bir biçimde kentsel peyzajla cesur bir entegrasyon kurduğu görülmektedir.

Sonuç olarak, Haliç Metro Köprüsü Yeniden Tasarım Projesi, ulaşım altyapısını toplumsal bir katalizöre dönüştürme girişimidir. İki yakayı birleştirme ana amacını güderken; sanatı, sporu ve sosyal etkileşimi iki yakanın kıyılarına yerleştirir. İstanbul'un tarihine, tepelerine ve silüetine uyum sağlayan bu yeni makas sistemli yapı, kentin modern ulaşım ihtiyaçları ile tarihsel kimliği arasında güçlü ve canlı bir köprü kurmaktadır.

The character of the red path differentiates spatially according to user needs. In certain areas, this path widens to transform into natural amphitheaters where street performers can showcase their talents, while in others, it creates dynamic zones for skateboarders with steeper inclines and smooth surfaces. This functional diversity ensures the bridge is not just a "place of passage" but also a "destination." Different subcultures of the city find the opportunity to converge within these flexible spaces offered by the bridge.

While the metro line is preserved, pedestrian paths find circulation opportunities both above and below this line via ramps. Keeping gradients low ensures the bridge is a comfortable route for users of all ages and cyclists. The structural system consists of a lightweight yet durable skeleton that supports the pedestrian walkways.

The two different aerial photographs (versions 1 and 2) represent alternative relationships the red line establishes with the bridge body. The first version features a more linear flow faithful to the structure, while the second version shows paths opening and closing more organically, establishing a bolder integration with the urban landscape.

In conclusion, the Haliç Metro Bridge Redesign Project is an attempt to transform transportation infrastructure into a social catalyst. While pursuing the primary goal of uniting the two shores, it embeds art, sports, and social interaction. This new truss-system structure, harmonizing with Istanbul's history, hills, and silhouette, builds a strong and vibrant bridge between the city's modern transportation needs and its historical identity.

İSTKELE

Başak Çimen

Proje, Fikirtepe'deki dikey yapılaşmayı yalnızca bir mimari tipoloji olarak değil, rant ve emlak odaklı kentsel dönüşüm süreçlerinin mekânsal bir sonucu olarak okur. Mahalle ölçeğinde sürekliliğin kaybolması, uzun yıllar tamamlanamayan şantiyeler, sınırlı yaşam alanları ve yeşil alan eksikliği, bu eleştirel yaklaşımın temelini oluşturur.

Proje alanı, Fikirtepe'nin merkezinde yer almasına rağmen çevresindeki rezidanslar gibi parseli bütünüyle kaplayan bir yerleşim önermez. Aksine, kentsel dönüşüm sürecinde "artık" kalmış, küçük bir arazi üzerinde yükselen iki kule olarak kurgulanır. Bu konumlanma, dönüşümün mekânsal düzensizliğine ve parçalanmış kentsel yapıya doğrudan bir gönderme niteliği taşır.

İSTKELE

Başak Çimen

The project approaches vertical development in Fikirtepe not merely as an architectural typology, but as a spatial outcome of rent and real estate driven urban transformation. The loss of neighborhood continuity, long lasting construction sites, limited living spaces, and the lack of green areas form the basis of this critical stance.

Although located at the heart of Fikirtepe, the project does not propose a parcel filling layout like its surroundings.

Instead, it is conceived as two towers rising from a small "residual" plot, directly referencing the spatial disorder and fragmented urban fabric produced by the transformation.

Şehrin TAM ortasında, sanki etrafta hiçbir şey yokmuş gibi ya da aslında her şey fazlasıyla yetmiyormüş gibi biz de "iki kule, bir rezidans daha neden olmasın?" dedik. Yüksek kaliteli malzemeler kullanmayı hedefledik; başta hiçbir masraftan kaçınmadık (kaçabilirdik ama istemedik).

Sırf yüksek tavanlı, ferah yaşam alanları sunabilmek için kat yüksekliklerini dahi maksimuma çıkardık. Kısacası: şehir sıkışık olabilir, ama biz iç mekânları rahat bırakmaya karar verdik.

At the VERY center of the city, as if nothing around was enough or as if there was nothing at all we asked ourselves: "Why not two more towers, one more residence?" We aimed to use high-quality materials and avoided cutting costs from the very beginning (we could have, but chose not to).

To provide spacious interiors with high ceilings, floor heights were pushed to their maximum limits. In short: the city may be dense, but we chose to keep the interiors generous.

Ama tabii evdeki hesap çarşıya uymadı. İşler planlandığı gibi gitmedi; ekonomik kriz bizi de buldu. Yetmezmiş gibi, koca Fikirtepe'nin bütün toprağını yuttuk (bkz. yukarıdaki görsel). Ama yılmadık. Canla başla çalıştık. Çünkü vazgeçmek kolaydı; biz zor olanı seçtik.

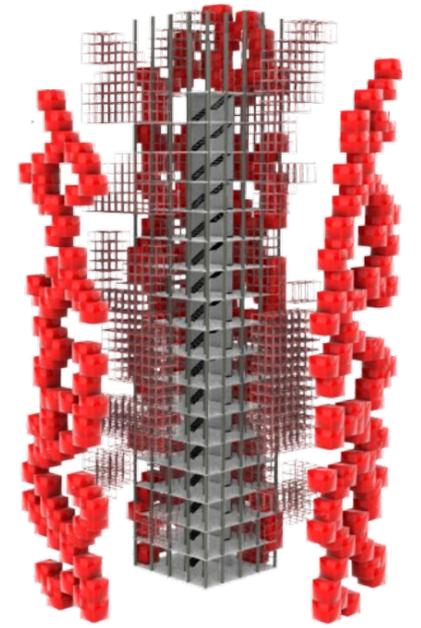
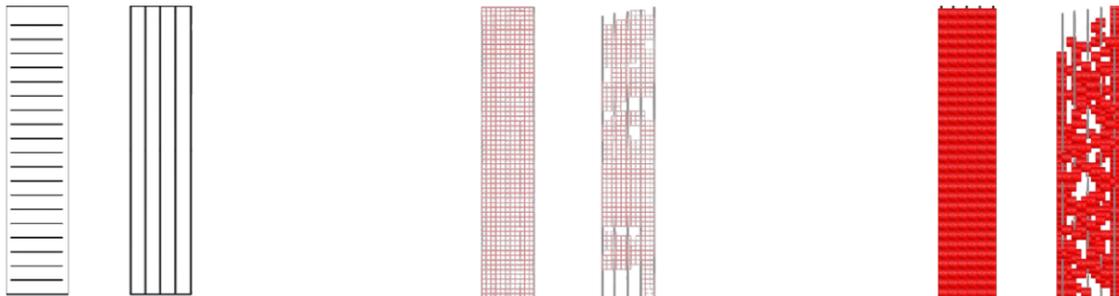
Döşemelerle başladık. "Kaliteden kaçınmayacağız" dedik; bol bol koyduk donatıyı, çirozu. Kolonları bir bir diktik. Derken ikiz kuleler yavaştan oluşmaya başladı. Ev sahipleri heyecanlandı, biz de gururlandık (bir tık).

Kuleler yükseliyordu ama para yavaştan tamamlanmaya başladı. Dedik ki: "Hadi cephe malzemelerine geçelim. En azından dışarıdan bakan iyi ilerliyor desin. Namımız yürüsün."

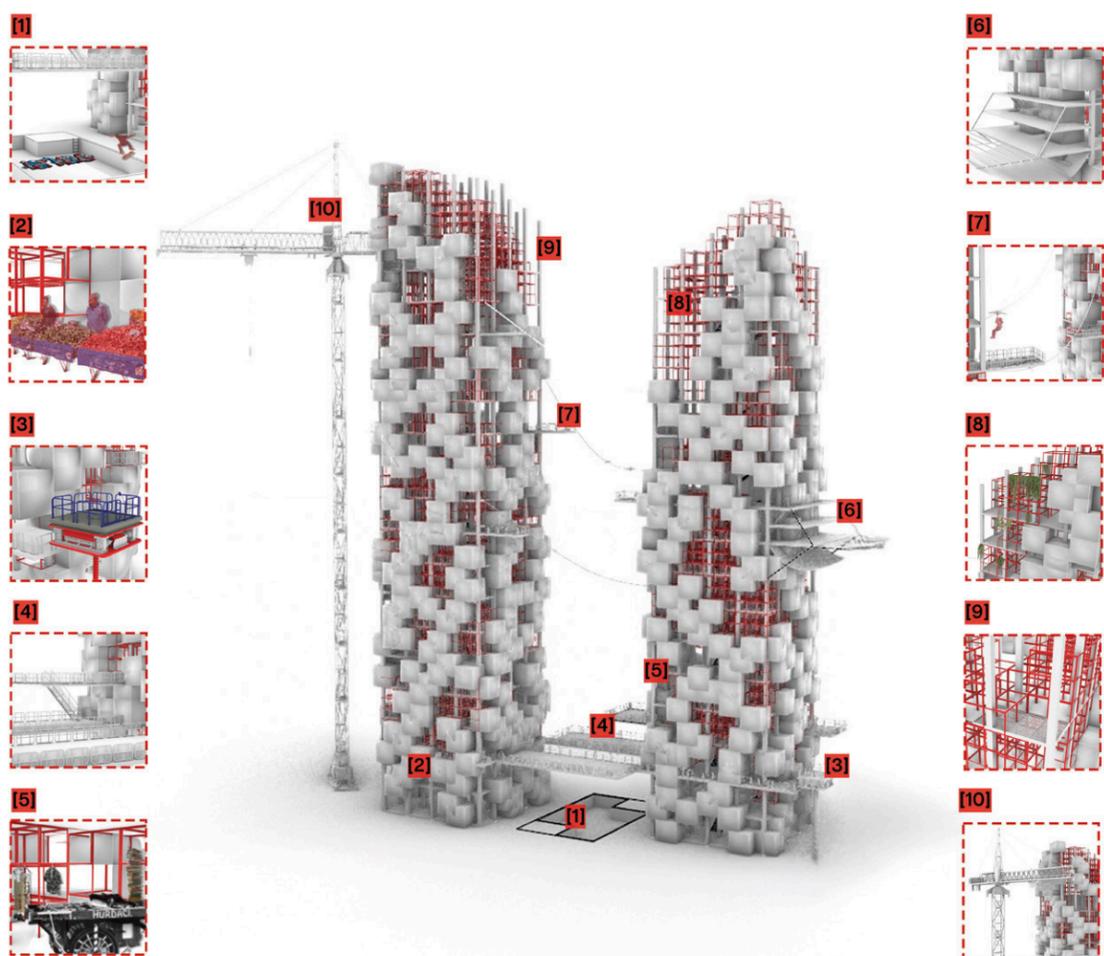
Of course, things did not go as planned. The economic crisis caught up with us as well. As if that wasn't enough, we swallowed all the dust and dirt of Fikirtepe (see image above). Still, we did not give up. We kept working relentlessly, since giving up was easy and we chose the harder path.

We started with the slabs, insisting on not compromising on quality, using generous amounts of reinforcement and ties. Columns were erected one by one. Soon, the twin towers began to take shape. The homeowners got excited, and we felt proud too (just a little).

The towers kept rising, but the budget was slowly running out. So we said: let's move on to the façade materials at least from the outside, it should look like things are progressing. Reputation matters.

Çöküş İçin Tasarlanmış Bir Kasaba

Bilgesu Tuncer

Çöküş İçin Tasarlanmış bir Kasaba, İstanbul'a İstanbul Havalimanı üzerinden giriş yapan bir zombie virüsünün ardından geçen beş yıllık sürede kentin nasıl yeniden parçalandığını ele alan spekülasyonlu bir anlatıdır. Proje, felaketin ilk anlarına değil; felaketin normalleştiği, düzenlerin yeniden kurulduğu bir zamana odaklanır.

Virüsün İstanbul içindeki yayılımı, rastlantısal bir kaos olarak değil; ilçelerin nüfus yoğunlukları, sınıfsal dağılımları ve altyapı süreklilikleri üzerinden analiz edilen bir süreç olarak kurgulanır. Kalabalık merkezler çökerken, kentin çeperlerinde yer alan seyrek yerleşimli alanlar geçici güvenlik bölgeleri hâline gelir.

Bu analiz sonucunda, Şile'de az yerleşimli ve görece izole bir bölgede bir "güvenli alan" tespit edilir. Ancak burada kurulan kasaba, eşitlikçi bir sığınak değil; başından itibaren sınırlar, ayrıcalıklar ve hiyerarşi üzerine inşa edilmiş bir sistemdir. İstanbul'un yoğunlukla çöken yapısı, bu kez daha küçük ölçekte ve daha kontrollü bir biçimde yeniden üretilir.

A Village Designed to Fail

Bilgesu Tuncer

A Village Designed to Fail is a speculative narrative that examines how Istanbul is re-fragmented in the five years following the arrival of a zombie virus via Istanbul Airport. Rather than focusing on the initial moment of catastrophe, the project turns its attention to a later phase: a time when disaster has become normalized and new orders have begun to form.

The spread of the virus across Istanbul is not framed as random chaos, but as a process analyzed through district population densities, class distributions, and infrastructural continuities. While densely populated central areas collapse rapidly, sparsely inhabited peripheral zones temporarily emerge as perceived safe territories.

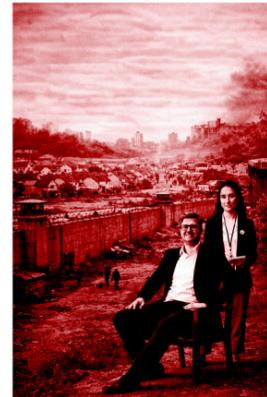
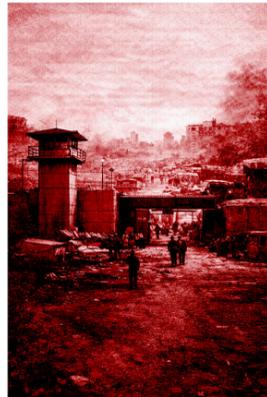
As a result of this analysis, a "secure zone" is identified in a lightly populated and relatively isolated area of Şile. However, the settlement established here is not conceived as an egalitarian refuge. From the outset, it is constructed as a system grounded in boundaries, privilege, and hierarchy. The mechanisms through which Istanbul collapses under density are reproduced once again, this time at a smaller scale and under stricter control.

16 Şubat 2026 — Kırılma

2026 – 2027 — Dağılıma

2027 — Kasabanın Kuruluşu

2031 — Yerleşik Hayat

Kasabanın mekânsal organizasyonu iktidar ilişkilerini doğrudan görünür kılar:

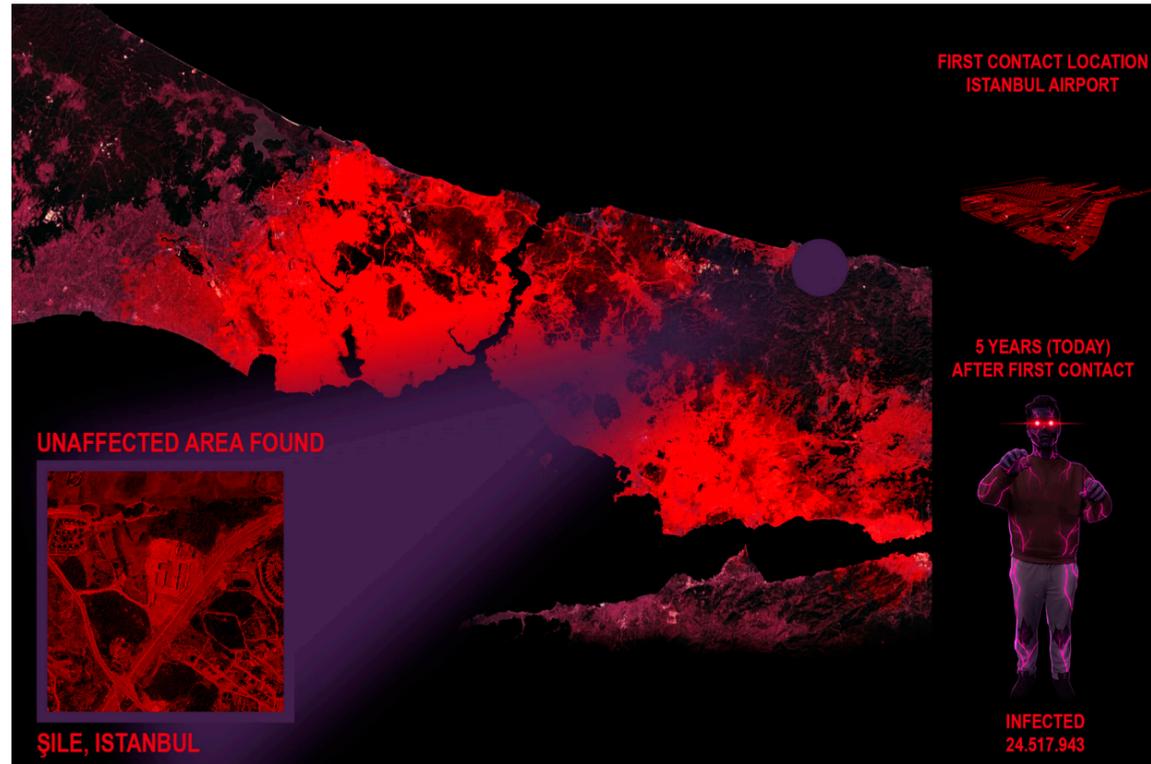
Vali, en yüksek noktada konumlanan müstakil bir malikâne de yaşar ve yönetimin mutlak merkezini temsil eder. Vali yardımcıları ve destekçileri, yarı müstakil villalarda konumlanır; karar mekanizmalarına olan yakınlıkları mekânsal olarak okunur. Teknik ekip, sistemin devamlılığını sağlayan ara sınıf olarak lojmanlarda yaşar. Angarya işlerden sorumlu kişiler ve yaşlılar ise düşük konforlu, geçici ve denetimdeki yurt yapılarında barındırılır.

Yurt, kasabanın iç çelişkilerini açığa çıkaran bir eşik mekân hâline gelir. Dışarıdan bakıldığında zorunlu ve "koruyucu" bir çözüm gibi sunulan bu yapı, kısa sürede kontrol, gözetim ve bastırma işlevi üstlenir. Burada yaşanan bir olay, kasabanın sunduğu güvenlik anlatısının kırılmasına ve alt sınıflar arasında yayılan bir huzursuzluğa yol açar.

The spatial organization of the settlement makes power relations explicitly legible.

The Governor resides in a detached mansion located at the highest point, representing the center of authority. The Governor's aides and supporters occupy semi-detached villas, their proximity to decision-making inscribed spatially. The technical staff, positioned as an intermediary class responsible for maintaining the system's functionality, live in designated housing blocks. Those assigned to menial labor and the elderly are accommodated in low-comfort, temporary dormitory structures.

The dormitory becomes a critical threshold space where the internal contradictions of the settlement surface. Presented outwardly as a necessary and "protective" solution, it quickly transforms into a mechanism of control, surveillance, and suppression. An incident that occurs within this space fractures the settlement's narrative of safety and triggers a growing unrest among the lower classes.

TIER 1

TIER 2

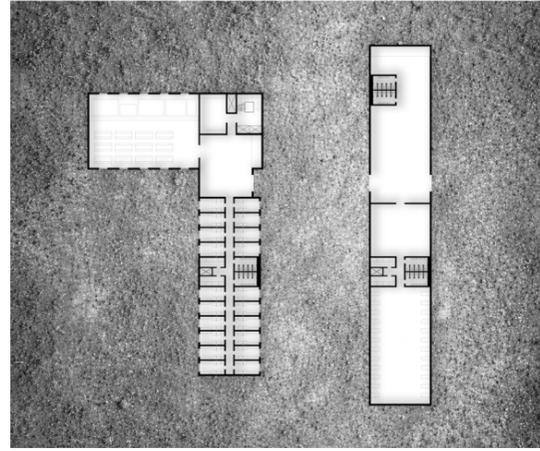
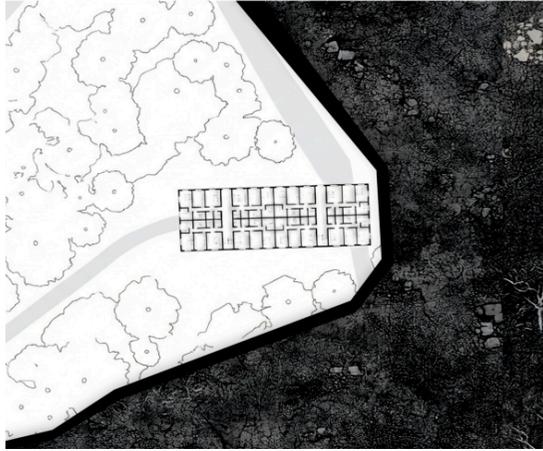
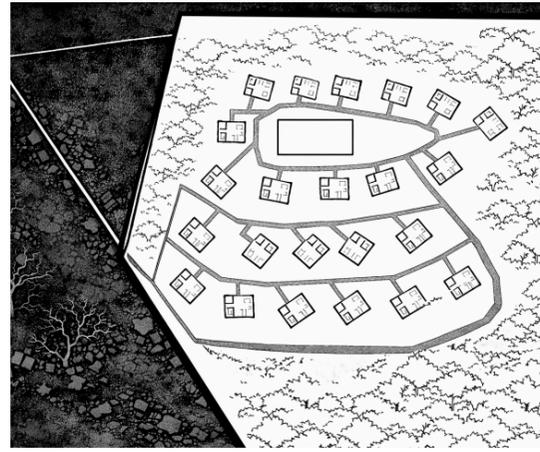
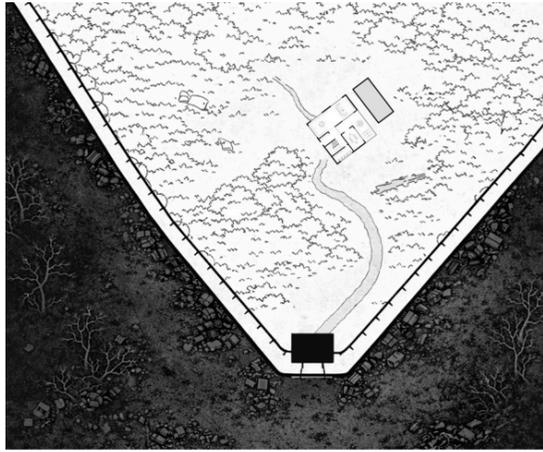

TIER 3

TIER 4

KARAKTERLER

Karakterler, hikâyenin merkezinde yer alan kahramanlar değil; kurulan sistemin farklı katmanlarında konumlanan figürlerdir:

Vali, düzenin sürekliliğini temsil eden otorite figürüdür; mekânla birlikte iktidar kurar.

Asena, yönetimle doğrudan temas hâlinde olan, düzenin işleyişine aracılık eden bir ara figürdür.

Irem, sistemin alt katmanlarında örgütlenmeyi mümkün kılan, kasabanın kırılma anlarını tetikleyen bir eşik figürüdür.

Altan, anlatının dönüm noktasıdır; yokluğu, kasabanın kırılma anlarını ve bastırılmış gerilimleri görünür kılar.

Bu karakterler, bireysel hikâyelerden çok mekânsal ve sınıfsal pozisyonlar üzerinden okunur.

KAPANIŞ

Bu kasaba planlandı, inşa edildi ve işler hâle getirildi.

Ancak hiçbir zaman tamamlanmadı.

Bir kasaba tasarlandı — ve bu kasaba, en başından itibaren bir ay içinde çökecek şekilde kurgulandı.

CHARACTERS

The characters are not heroic protagonists but figures positioned across different layers of the constructed system:

The Governor embodies authority and continuity, producing power through space itself.

Asena functions as an intermediary figure in direct contact with governance, facilitating the operation of the system.

Irem emerges as a threshold figure who enables organization within the lower strata and initiates moments of rupture.

Altan marks the narrative's turning point; his absence exposes the fragility of the settlement and the tensions that had been suppressed.

These figures are read less through individual backstories than through their spatial and class-based positions.

CLOSING

This settlement was planned, constructed, and made operational.

Yet it was never completed.

A village was designed—and from the very beginning, it was structured to collapse within a month.

KOCAMAN BİR SÜRÜ ENFEKTE VARDI.

GIDEREK DUVARA YAKLAŞIYORLAR VE ADAM SAYIMIZ TEMİZLİĞE YETERLİ DEĞİL.

BU KASABA ARTIK GÜVENLİ DEĞİL. VALİNİN ASLA KİMSEYE SÖYLEMEYECEĞİNE DE EMINİM.

BU NASIL OLABİLİR?

BU ANLATTIĞIMI KİMSEYE ANLATMA. VALİNİN İTIBARI BOZULURSA TEHLİKEDE OLURSUN. SAKIN KİMSEYE ANLATMA!

ESKİDEN... ESKİDEN BU KADAR FAZLA OLMAZLARDI. GÖÇ?

ALTAN... ALTAN'I UYARMAM GEREKİYOR. KAÇMAMIZ LAZIM.

ACİLEN TANIDIĞIM HERKESİ UYARMALIYIM.

MERAK ETME ABLA. KİMSEYE SÖYLEMEM. KAÇMAK İÇİN PLAN YAPMALIYIZ.

ARKADAŞLAR...
SİZE BİR ŞEY
SÖYLEMEM LAZIM.

İREM BAŞ EDE-
MEYECEĞİMİZ BİR
SÜRÜNÜN DUVARA
YAKLAŞTIĞINI SÖY-
LÜYOR.

... İŞTE ÖYLE PRENSES.
BEN DE LOJMANA
ATANIYORUM GALİBA
YAKINDA. BELKİ SENİN
EVİNE DÜŞERİM.

ALTAN'IN ANLATTIĞI YAK-
LAŞAN ENFEKTE SÜRÜ
SAÇMALIĞI GERÇEK OL-
SAYDI ÇOK SINIRLENİRDİM
HAHAHAHA :)

SIZI SEVİYORUM.
BİRLİKTE KURTUL-
MAMIZ LAZIM BİR
ŞEKİLDE.

BU OLAYI SAKIN
DİLLENDİRMEYİN.
HERKES PERİŞAN
OLUR.

ANLAMADIM? NE
SÜRÜSÜ? DUVAR
GÜVENLİ DEĞİL Mİ?

KORKMA YA. GÜYA İREM
DEMİŞ İŞTE BİR ENFEKTE
SÜRÜSÜ YAKLAŞIYOR AMA
GERÇEK DEĞİLDİR YANI.

BİZ DE SENİ
SEVİYORUZ. MERAK
ETME DOSTUM.

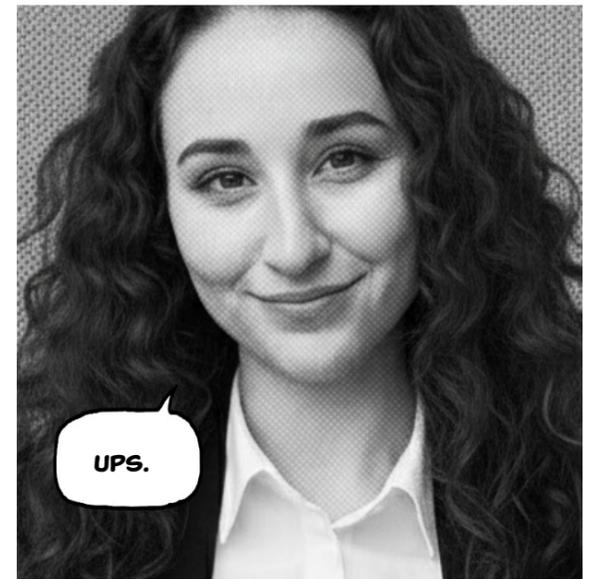
ABARTTIĞINI
DÜŞÜNÜYORUM.

İREM GÜVENİLİR
BİR KAYNAK. YALAN
OLABİLECEĞİNİ
SANMIYORUM.

MAHVOLDUK!

ALTAN... APTAL KARDEŞİM BENİM. BUNLARIN HESABINI VERECEKLER.

YANLIŞ KIŞIYE BULAŞTILAR. HENÜZ BILMIYORLAR.

MERHABA ÖMÜR.

VALİYİ ÖLDÜRMEM LAZIM.

...BENİMLE MİSİNİZ?!

LÜTFEN! YAPMA!

İSTEDİĞİN HER ŞEYİ YAPARIM! YARI VILLALARDAN SANA EV AYARLARIM!

VALİYİ SONRA DA DESTEKÇİLERİNİ!

HEPSİNİ TEKER TEKER MAHVEDELİM!

ÖRGÜTLEŞMEMİZ LAZIM.

SENİNLEYİZ İREM.

UPS.

İstanbul, Bi' tür Akış, nüanslar

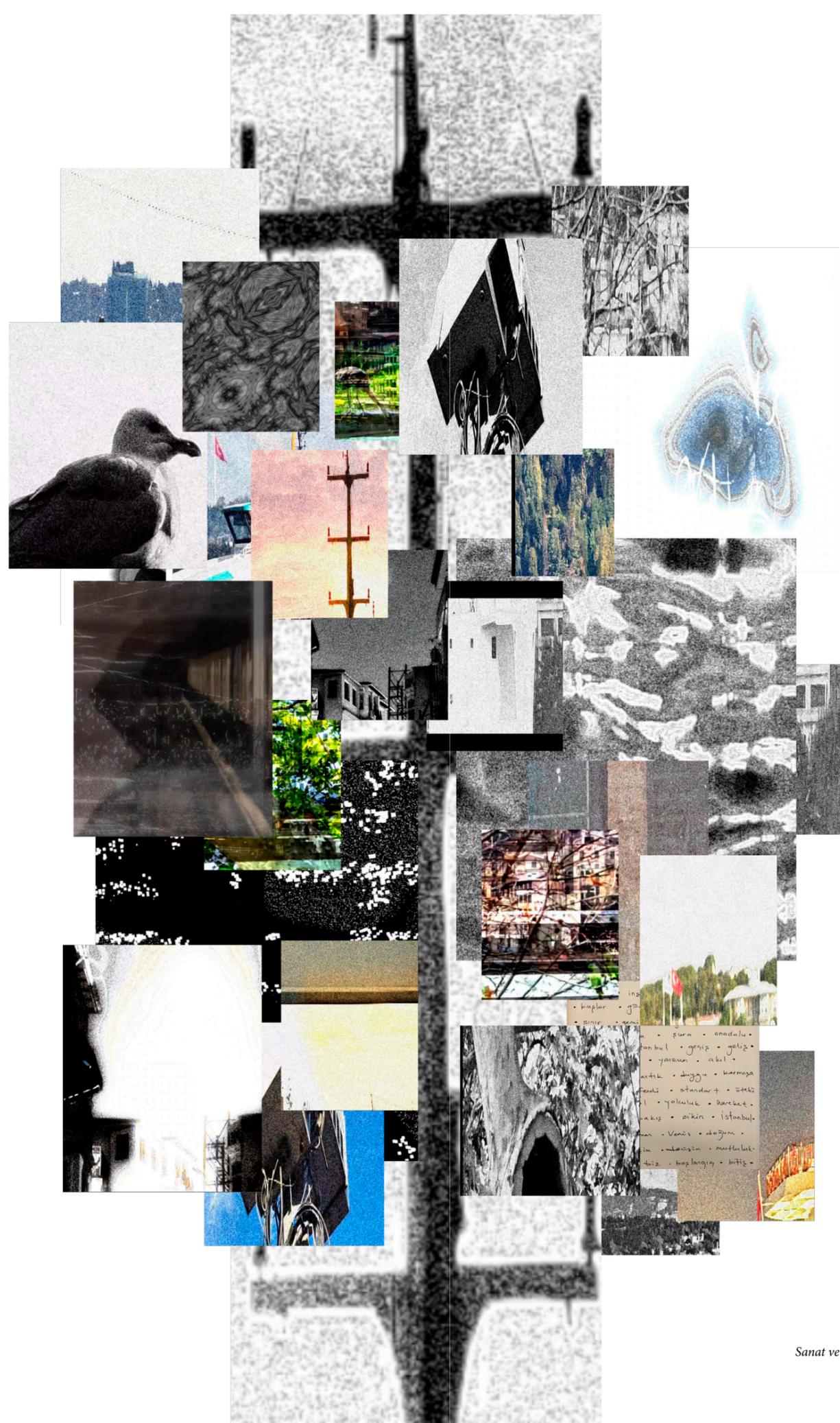
Elif Aysu Solak

Video ve Dijital Kolaj, 2026

Bu çalışma, İstanbul'u bitmemişlik ve sınır kavramları üzerinden yorumlayan bir video serisinden oluşur. Şehre ait video ve fotoğraf kayıtları TouchDesigner programı aracılığıyla bulanıklık, çizgisellik, noktasallık ve rastlantısallık üreten tetikleyicilerle dönüştürülür. Su, gemi, vapur, kuş ve insan gibi İstanbul'a ait unsurlar ne kadar İstanbul'a ait oldukları, sınırlarının nerede başlayıp nerede bittiği, nereden gelip nereye gittikleri ve nereye köklendikleri belirsiz bir hâl içinde ele alınır. Video serisi ilerledikçe döngüsel bir yapıya sahip görüntülerde şehir, tanınabilir parçalardan giderek daha soyut ve bulanık hâllere evrilir. Okunurluğu giderek azalan bu sahneler aracılığıyla İstanbul, sabit ve tamamlanmış bir imge olarak değil sürekli değişim ve dönüşüm içinde olan tamamlanmamış bir durum olarak temsil edilir.

Video Serisi, 3dk12sn
Video Series, 3min12sec

Istanbul, A Kind of, nuances

Elif Aysu Solak

Video Art and Digital Collage, 2026

This work consists of a video series that interprets Istanbul through the concepts of unfinishedness and boundaries. Video and photographic recordings of the city are transformed through TouchDesigner using triggers that generate blur, linearity, pointillism, and randomness. Elements intrinsic to Istanbul such as water, ships, ferries, birds, and people are addressed in a state of uncertainty: how much they belong to the city, where their boundaries begin and end, where they come from, where they are going, and where they are rooted remain ambiguous. As the video series progresses, the city, within cyclic visual structures, gradually shifts from recognizable fragments toward increasingly abstract and blurred states. Through these scenes of diminishing legibility, Istanbul is represented not as a fixed or completed image, but as an unfinished condition in constant change and transformation.

Korugan - Brütal Araf

Ferhan Hurşit Döner

Bu çalışma, 1939-1945 yılları arasındaki sessiz Çakmak Hattı koruganlarını askeri bir savunma yapısı olarak değil, bir kolektif bekleyiş mimarisi olarak yeniden yorumlar. Toplumun, hiç ateşlenmemiş savunma hatlarının ardında asılı kaldığı Türkiye'nin Silahlı Tarafsızlık politikasının yarattığı psikolojik arafı yansıtır.

Monolitik sığınak tipolojisinden referans alan tasarım, kısıtlı ışık ve manipüle edilmiş sesin duvarları yanılttığı tekinsiz bir rota yaratır. Bu mekansal strateji, çizgisel bir tarih anlatısı yerine, görünmez bir tehdidin yarattığı boğucu gerilimi ve bekleyişin yorgunluğunu açığa çıkarır.

Mekânı tanımlayan brüt beton, paslı bakır ve mavi ışık; sırasıyla otoriteyi, paranoyayı ve tecriti simgeler. Fısıltı Ajansı gibi enstalasyonlar aracılığıyla ziyaretçi bu klostrofobik atmosfere hapsedilerek, eylemsizliğin tarihsel travması fiziksel ve duyuşsal bir deneyime dönüştürülür.

Bunker - Brutal Limbo

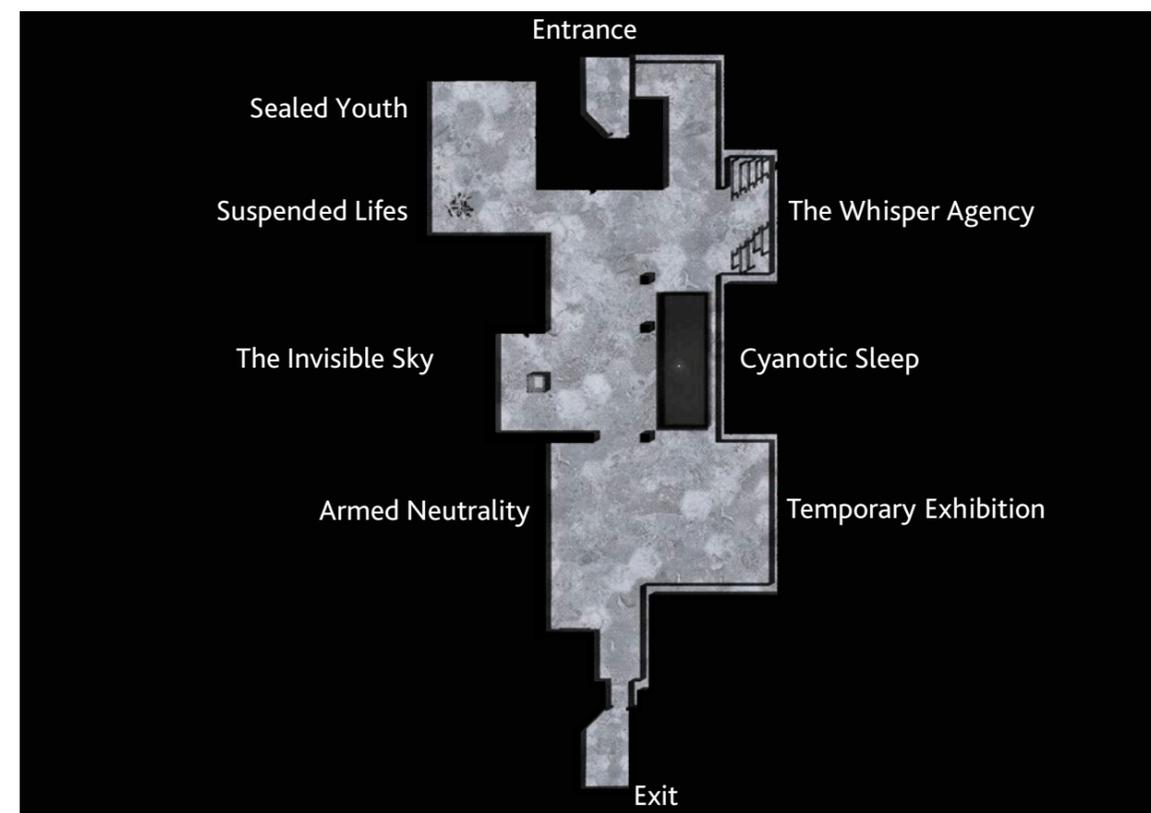
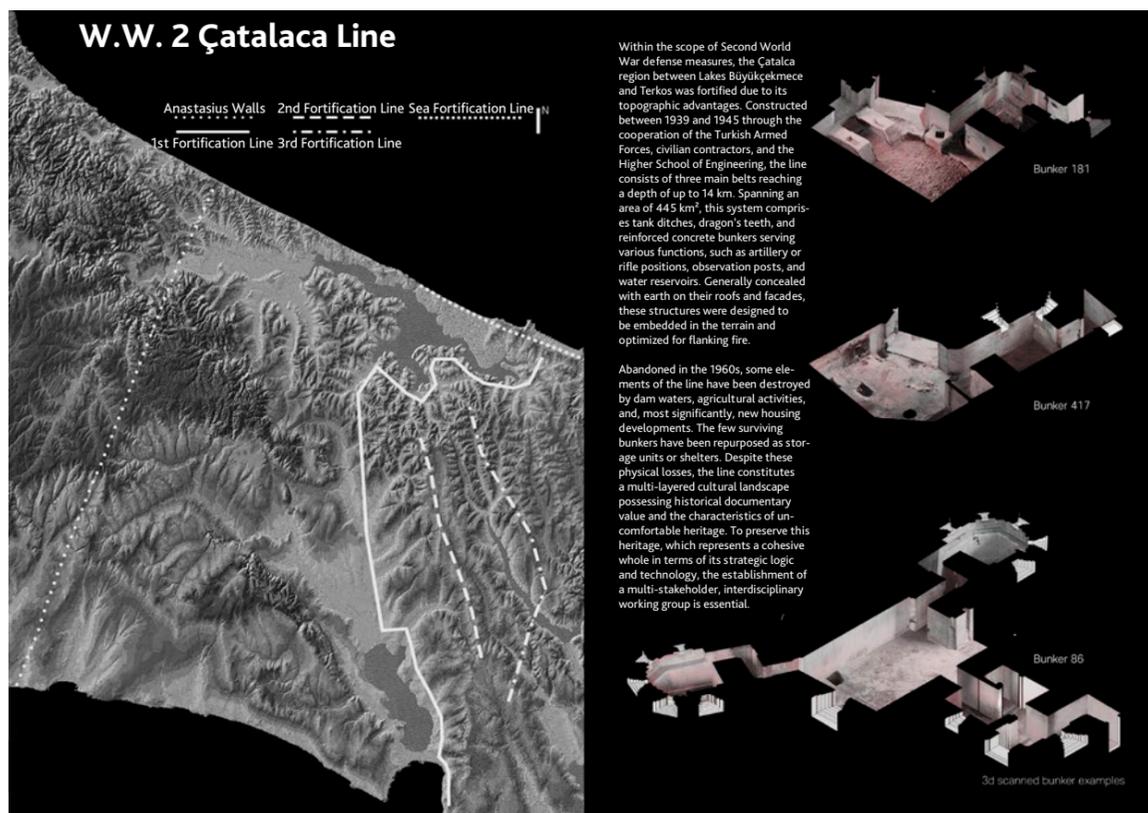
Ferhan Hurşit Döner

This work reinterprets the silent Çakmak Line bunkers of 1939-1945 not as military defense, but as an architecture of collective waiting. It reflects the psychological limbo of Turkey's Armed Neutrality, where society remained suspended behind defensive lines that were never fired upon.

Drawing on the monolithic bunker typology, the design creates an eerie route where restricted light and manipulated sound disorient the senses. Rather than a linear history, this spatial strategy reveals the suffocating tension and weariness caused by an invisible threat.

Raw concrete, rusty copper, and blue light define the space, symbolizing authority, paranoia, and isolation. Through installations like The Whisper Agency, the visitor is confined within this claustrophobic atmosphere, transforming the historical trauma of inaction into a physical, sensory experience.

Askıda Hayatlar

Bulduğunuz bu brütal hacim, bir zamanlar yakışmakta olan **mutlak felakete** (2. Dünya Savaşı'na) karşı inşa edilmiş, devasa ve dilsiz bir korku anıtıdır. Ancak bu sığınığın en derin yararı, dışarıdaki düşman değil, içerideki yokluktu. Karşınızda, yukarıdaki dünyadan yani bugünün güvenliğinden ve tokluğundan süzülen keskin bir ışık huzmesinin aydınlattığı ekme karneleri asılı duruyor.

Bu kağıt parçaları, sadece birer karne değil; devletin, vatandaşın yaşama hakkını gramlara bölerek lütüfettiği birer varoluş iznidir. Havada asılı, köksüz ve kırılan duruşları; o dönem İstanbul halkının savaş ile barış, açık ile hayatta kalma arasında **askıda kalmış** kaderinin en somut heykeldir. Betonun ezici ağırlığına inat, insan hayatının ne kadar hafif bir kağıda bağlı olduğunu kanıtırlar.

Suspended Lives

This brutal volume in which you stand is a colossal and mute monument of fear, constructed against the **absolute catastrophe** (World War II) that once loomed on the horizon. Yet, the deepest wound of this bunker was not the enemy without, but the privation within. Suspended before you are bread ration cards, illuminated by a sharp beam of light filtering down from the world above from the safety and satiety of the present.

These scraps of paper are not merely ration cards; they are **permits of existence** granted by the state, dividing a citizen's right to live into calculated grams. Their suspended, rootless, and fragile stance is the most tangible sculpture of a fate left in **suspense** caught between war and peace, hunger and survival. In defiance of the crushing weight of the concrete, they stand as proof of how human life can hang by a thread as light as paper.

Örnek Ekme Kartları

Mühürlü Gençlik

Bu duvar, İkinci Dünya Savaşı'nın gölgesinde, silah sesleri arasında değil, derin bir sessizlik içinde gençliklerini tüketen bir neslin anıtıdır. 1940'ların Türkiye'sinde, **Serferberlik** emriyle evlerinden koparılan erkekler, 4 yıla, bazen 8 yıla varan sürelerle kışlalarda ve koruganlarda rehin kıldılar.

Gördüğünüz bu sararmış celp kağıtları, asker mektupları ve vesikaları; betonun soğuk yüzeyine yapışmış, zamanla onun bir parçası haline gelmiş **yaşanmamış hayatların** kalıntılarıdır. Onlar gittiklerinde çocukları beslikteydi; döndüklerinde ise o çocuklar okula başlamıştı. Eşler birbirinin yüzünü, babalar evlatlarının kokusunu unuttu.

Bu duvar, **vatan savunması** için en güzel çağlarını feda edenlerin, tezekeresini beklerken saçlarına ak düşenlerin ve evlerine döndüklerinde bıraktıkları hayatı bir daha asla bulamayanların ağlama duvarıdır.

Burada asılı olan kağıtlar sadece birer belge değildir; her biri, beklemekten yorulmuş bir kalbin, betonun içine işleyen gölgesidir.

Sealed Youth

This wall is a monument to a generation that consumed their youth not amidst gunfire, but in a profound silence under the shadow of World War II. In 1940s Turkey, men torn from their homes by the **Mobilization** order were held hostage in barracks and bunkers for periods stretching to 4, sometimes 8 years.

The yellowed conscription papers, soldier's letters, and portraits you see here are the remnants of **unlived lives**, clinging to the cold surface of the concrete and becoming one with it over time. When they left, their children were in cradles; when they returned, those children had started school. Spouses forgot each other's faces; fathers forgot the scent of their children.

This wall is the silent scream of those who sacrificed their prime years for **national defense**, whose hair turned grey while waiting for discharge, and who, upon returning home, could never find the life they left behind.

The papers hanging here are not merely documents; each is the shadow of a heart weary of waiting, etched into the concrete.

Fısıltı Ajansı

Resmi radyoların sustuğu, gazetele-
rin sansürlendiği ve şehrin karartma
gecelerine gömüldüğü o yıllarda; en
büyük düşman sınırdaki ordular değil,
sokak aralarında yayılan belirsizlikti.
Tavandan sarkarak bir sarmaşık gibi
sizi sarmalayan bu bakır boru ağı,
şehrin korkuyla titreyen sinir sistemi-
ni temsil eder.

Bu enstalasyon, gerçeğin yalanla gir-
diği amansız yarış simüle eder. Sis-
temin bir ucundan giren masum bir
gündelik haber (Bu akşam ekmeğ geç
çıkacakmış), bu metalik dehlizlerde
dolaşırken kulaktan kulağa çarpılır,
korkuyla beslenir ve diğer uçtan kor-
kunc bir felaket senaryosu olarak
çıkır (Un bitti, kıtlık başlıyor, hepimiz
öleceğiz!).

Burada duyduğunuz sesler; bir toplu-
mun açlık, işgal ve yok olma korku-
suyla nasıl kendi kabusunu inşa etti-
ğinin akustik kanıtıdır. Borulara kulak
verin; duyduğunuz şey tarihsel bir
gerçek mi, yoksa korkunun yarattığı
bir hayalet mi?

Bu oda, size gerçeğin ne kadar
sessiz, yalanın ise ne kadar gürültülü
olduğunu hatırlatmak için tasarlandı.

The Whisper Agency

In those years when official radios fell
silent, newspapers were censored, and
the city was buried in blackout nights,
the greatest enemy was not the armies
at the border, but the uncertainty
spreading through the backstreets.
This network of copper pipes, wrap-
ping around you like ivy from the ceil-
ing, represents the city's nervous
system trembling with fear.

This installation simulates the relent-
less race between truth and lies. An in-
nocent piece of daily news entering
one end of the system (Bread will be
late this evening) is distorted as it trav-
els through these metallic corridors,
fed by fear, and emerges from the
other end as a catastrophic scenario
(Flour is gone, famine is starting, we
will all die!).

The sounds you hear are the acoustic
proof of how a society constructs its
own nightmare out of the fear of
hunger, invasion, and extinction. Listen
to the pipes; is what you hear a histori-
cal fact, or a ghost created by fear?

This room is designed to remind you
how quiet the truth is, and how loud a
lie can be.

Siyanotik Uyku

Şehir nefesini tuttuğunda, gece
maviye döner.

Tipta siyanoz, oksijensiz kalan bed-
nin morarıp maviye dönmesidir. İkinci
Dünya Savaşı yıllarında İstanbul, tam
da böyle bir boğulma yaşıyordu. Pen-
celere çekilen mavi kağıtlar ve
maskelenen mavi ampuller, sadece
ışığı gizlemek için değil, şehrin tuttu-
ğu nefesin rengiydi.

Karşınızdaki bu cam kütle, 1940'ların
o boğucu bekleme odasını laboratu-
var ortamında dondurur. Dışarıdaki
brüt betonun tekinsizliğine karşı, içe-
rideki bu mavi bölge güvenli görünse
de, aslında zamanın ve hayatın ya-
şadığı bir fanestür.

Burada ışık aydınlatmaz, sadece
varla yok arası bir sınır çizer. İçerideki
o tek, cılız ve maskeli ampul; dışarı-
daki savaştan saklanırken kendi içine
gömülen, suyun altında nefes almaya
çalışan bir toplumun metaforudur.

Güvende olmak ile hapsolmek ara-
sındaki o ince mavi çizgi nerededir?

Cyanotic Sleep

When the city holds its breath, the
night turns blue.

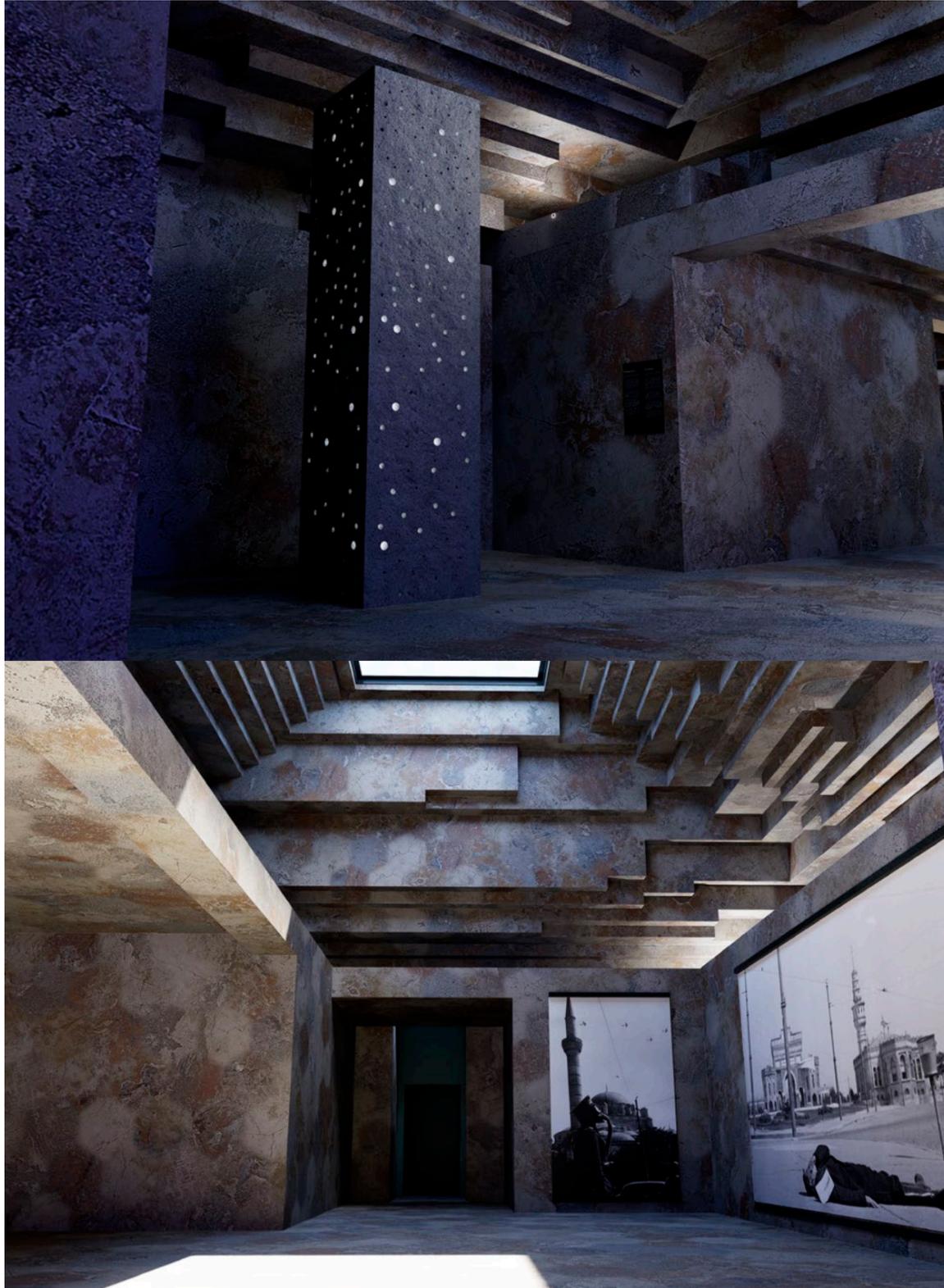
In medicine, cyanosis is the turning
blue of the body due to lack of oxygen.
Istanbul in the 1940s was experiencing
exactly such suffocation. The blue
papers covering windows and the
masked blue bulbs were not just to
hide the light; they were the color of
the breath the city was holding.

This glass volume before you freezes
that suffocating waiting room of the
1940s in a laboratory like setting.
While this blue zone inside may seem
safe against the uncanniness of the
brutal concrete outside, it is actually a
bell jar where time and life slow down.

Here, light does not illuminate; it
merely draws a faint border between
existence and non-existence. That
single, frail, masked bulb inside is a
metaphor for a society burying itself to
hide from the war outside, trying to
breathe underwater.

Where is the fine blue line between
being safe and being trapped?

Bitmeyen Evre

Gamze Şehla

1. Rotunda — İlk İnşa (4.–5. Yüzyıl)

Myrelaion Rotundası, Geç Antik Dönem'de Konstantinopolis'in en büyük kubbeli merkezi planlı yapılarından biri olarak inşa edilmiştir. Roma rotunda geleneğini yansıtan yapı, anıtsal ölçeği ve dairesel planıyla öne çıkar; özgün işlevinin tapınak, anıt mezar ya da aristokrat konut olabileceği düşünülmektedir.

2. Sarnıç ve Saray — Dönüşüm (9.–10. Yüzyıl)

Orta Bizans döneminde Rotunda sarnıca dönüştürülmüş, iç mekân strüktürel olarak yeniden düzenlenmiştir. 10. yüzyılda üzerine saray ve Myrelaion Kilisesi eklenerek çok katmanlı bir kompleks oluşturulmuştur.

3. Cami ve Sonrası — Koruma (15. Yüzyıl–Günümüz)

Osmanlı döneminde kilise Bodrum Camii'ne dönüştürülmüş, Rotunda farklı işlevlerle özgün kimliğinden uzaklaşmıştır. Modern restorasyonlarla yapı yeniden görünür hale getirilmiş; günümüzde çok katmanlı tarihsel bir miras alanı olarak varlığını sürdürmektedir.

4. Çağdaş Evre — Diagrid Eklemlenme (Günümüz Projesi)

Bu proje, Myrelaion Rotundası'nın tarihsel sürecine dördüncü bir evre ekler. Önerilen diagrid strüktür, yapının özgün kubbe fikrini doğrudan kopyalamak yerine, kırıklı ve çağdaş bir kabukla yeniden yorumlar; dairesel geometriyle kurduğu karşıtlıkla yapının tarihsel katmanlarını görünür kılar.

Bu ek, yalnızca biçimsel değil; dolaşım, çalışma ve seyir alanlarıyla Rotunda'yı yaşayan, aktif ve dönüşmeye devam eden bir mekân olarak yeniden tanımlar.

The Endless Phase

Gamze Şehla

1. Rotunda — Initial Construction (4th–5th Century)

The Myrelaion Rotunda was built in Late Antiquity as one of the largest centrally planned domed structures in Constantinople. Reflecting the Roman rotunda tradition, the building stands out with its monumental scale and circular plan; its original function is thought to have been a temple, a mausoleum, or an aristocratic residence.

2. Cistern and Palace — Transformation (9th–10th Century)

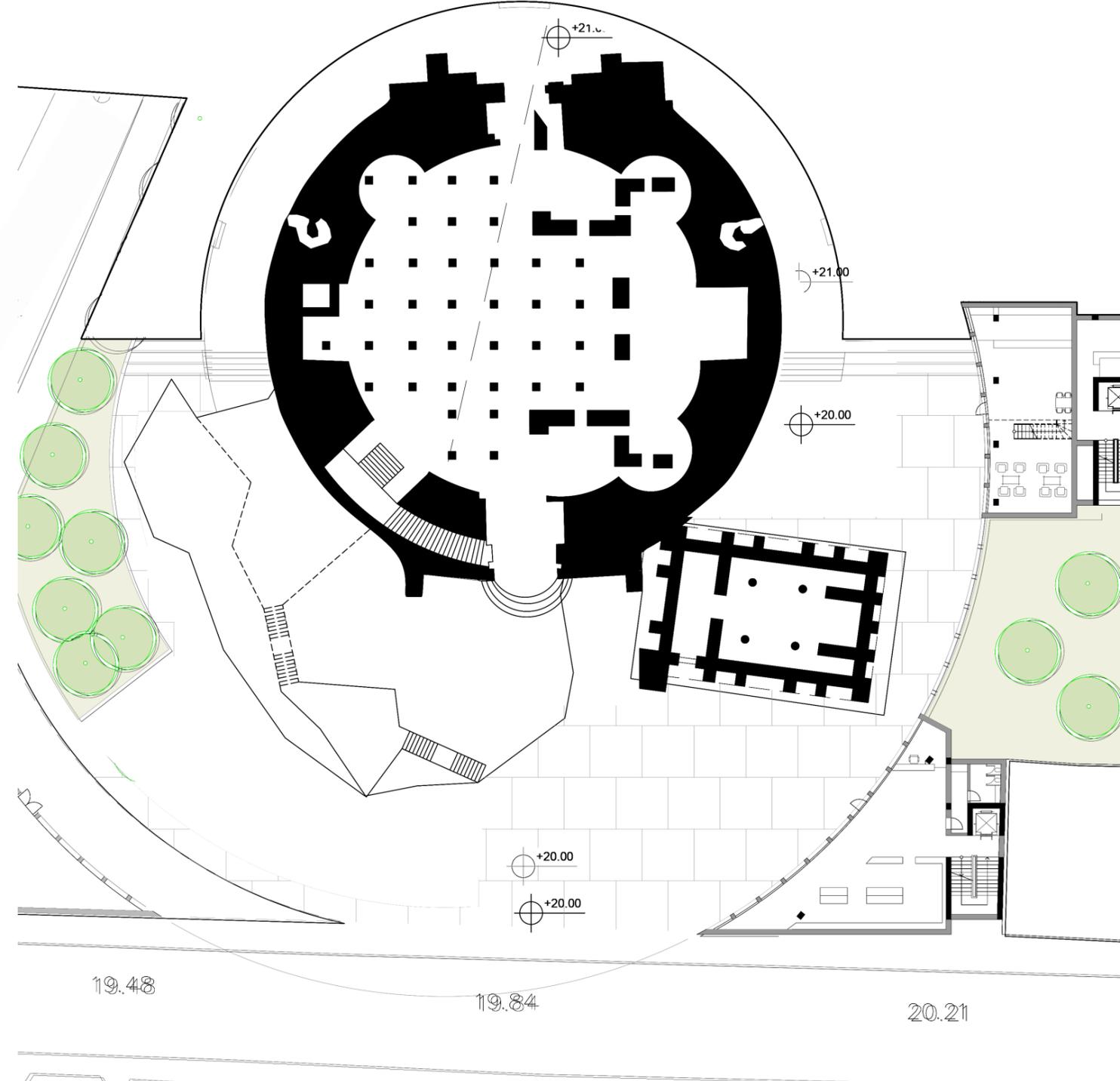
During the Middle Byzantine period, the Rotunda was converted into a cistern, and its interior structure was reorganized. In the 10th century, a palace and the Myrelaion Church were added above it, forming a multilayered architectural complex.

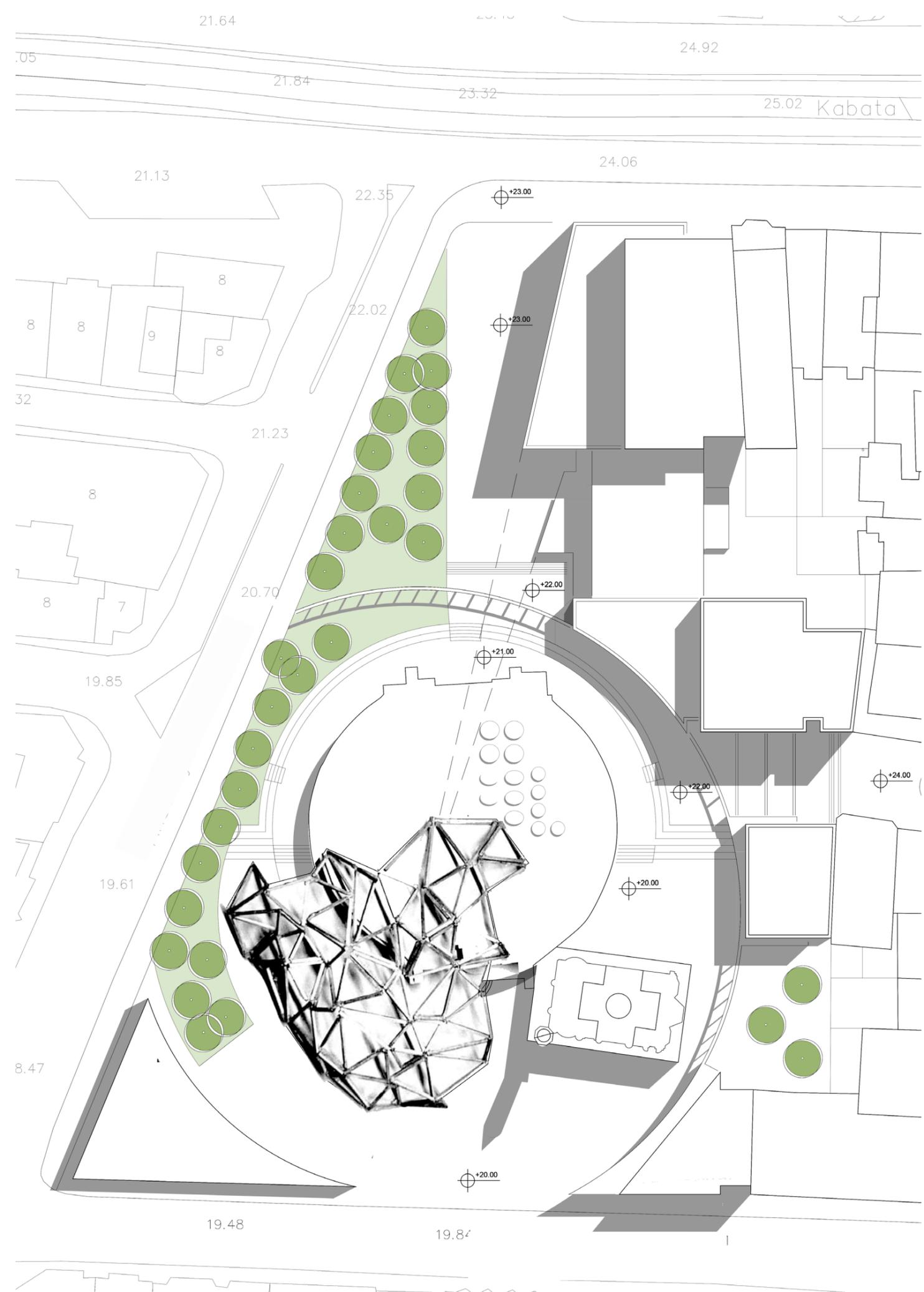
3. Mosque and After — Preservation (15th Century–Present)

In the Ottoman period, the church was converted into Bodrum Mosque, and the Rotunda gradually moved away from its original identity through changing functions. With modern restoration efforts, the structure has become visible again and today survives as a site of layered historical heritage.

4. Contemporary Phase — Diagrid Intervention (Current Project)

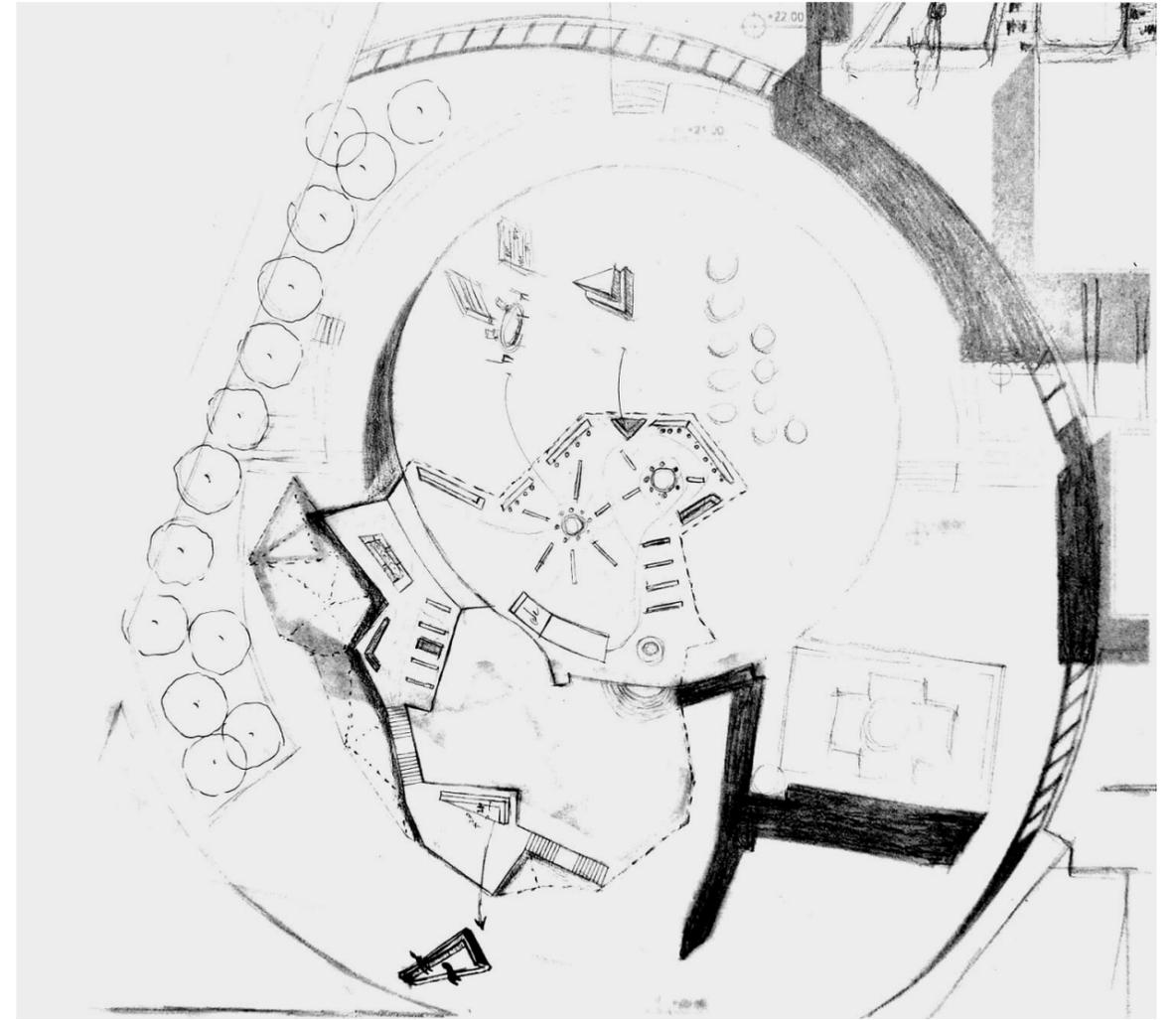
This project introduces a fourth phase in the historical process of the Myrelaion Rotunda. The proposed diagrid structure reinterprets the original dome concept with a fragmented and contemporary shell rather than directly copying it; through its contrast with the circular geometry, it makes the building's historical layers more legible.

Myrelaion Rotundası, tarih boyunca sürekli dönüşen, eklenen ve yeniden anlaşılan bir yapı olarak varlığını sürdürmüştür. Rotunda, sarnıç, saray, manastır, cami ve ticari mekân gibi farklı işlevlerle her dönemde yeni bir katman kazanmış; bu süreç, yapıyı sabit bir anıt olmaktan çıkarıp yaşayan bir mekânsal hafıza alanına dönüştürmüştür.

Myrelaion Rotunda has survived throughout history as a structure that continuously transforms, expands, and gains new meanings. Serving different functions such as a rotunda, cistern, palace, monastery, mosque, and commercial space, it has acquired a new layer in each period; this process has transformed the building from a fixed monument into a living field of spatial memory.

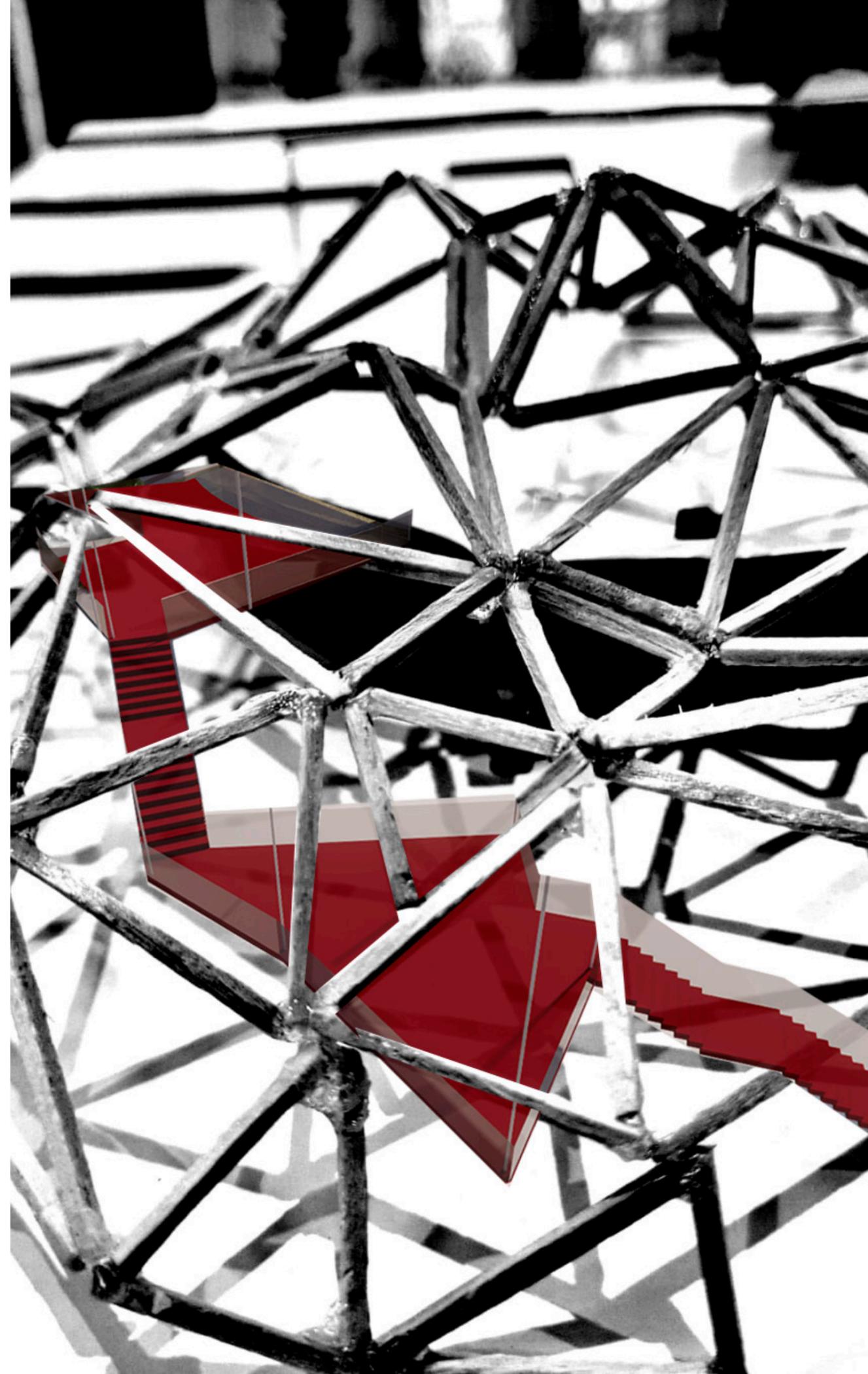

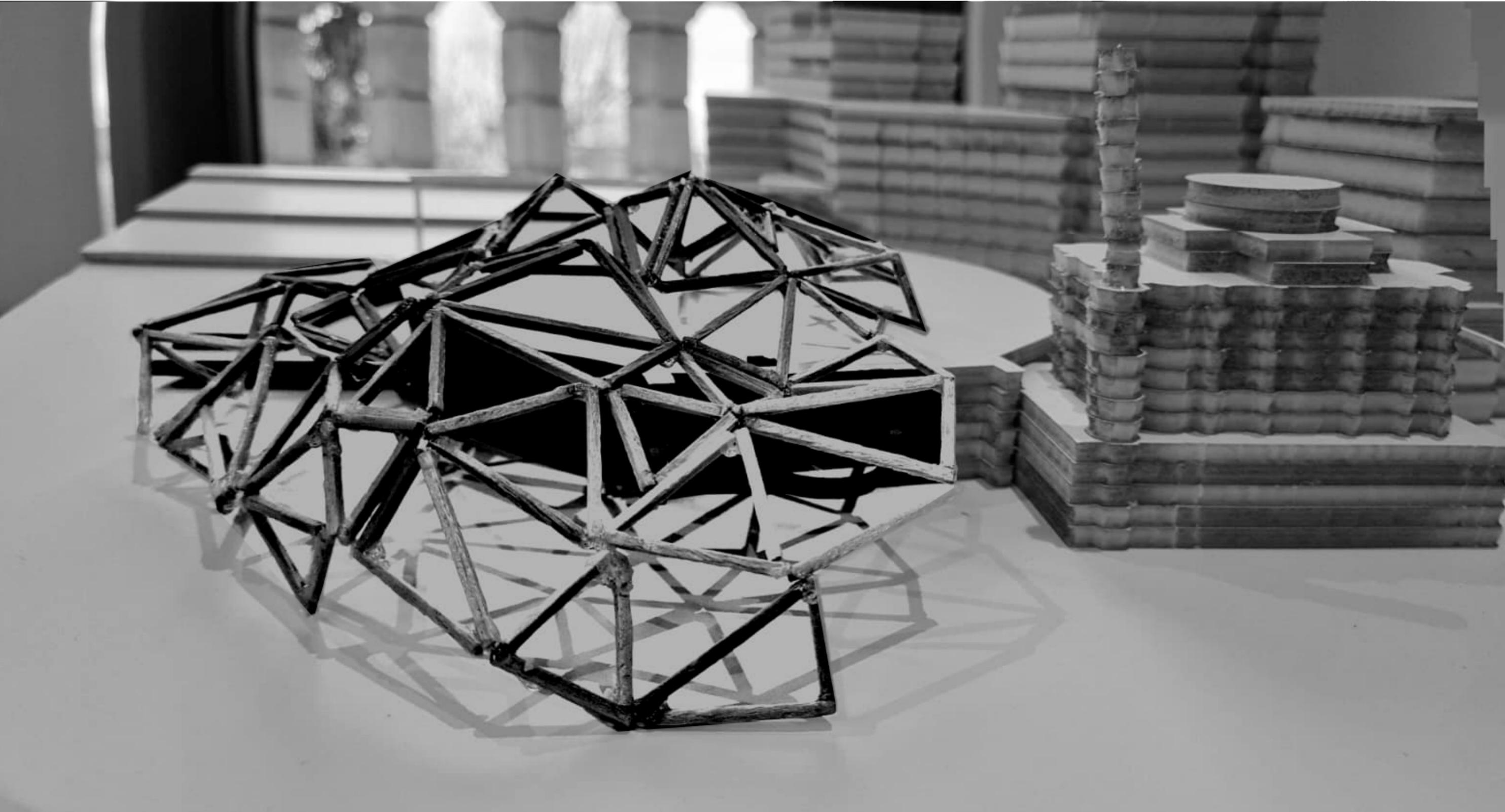
Bu projede önerilen diagrid sistem, Rotunda'nın ilk dönemindeki tek kubbeli merkezi planlı yapısına doğrudan bir referans olarak kurgulanmıştır. Her ne kadar doğrudan bir kubbe formu üretmese de, Rotunda'ya eklenen bu yapı; üstten zemine doğru hafifçe süzülen formu ve bütüncül kabuk etkisiyle kubbemsi bir mekânsal hissiyat üretmektedir. Dairesel ve yumuşak hatlara sahip Rotunda geometrisine bilinçli olarak zıt bir tavırla, daha keskin, daha kırıklı ve daha sert çizgilere sahip bir diagrid kabuk oluşturulmuştur. Bu karşıtlık, uyum üretmekten çok, Rotunda'nın tarihsel kimliğini görünür kılmayı amaçlayan bir gerilim alanı yaratmaktadır.

Bu yaklaşımın temel nedeni, Rotunda'nın kendi döneminde inşa edilen en büyük kubbeli merkezi planlı yapılardan biri olmasıdır. Önerilen kabuk, bu güçlü tarihsel niteliği yeniden görünür kılmak, kubbe fikrini doğrudan kopyalamadan yeniden yorumlamak ve yapının anıtsal karakterini güncel bir yapısal dil ile vurgulamak amacıyla tasarlanmıştır.

The diagrid system proposed in this project is conceived as a direct reference to the Rotunda's original single-domed, centrally planned structure. Although it does not reproduce a dome form literally, the structure attached to the Rotunda generates a dome-like spatial sensation through its gently descending form from top to ground and its continuous shell effect. In deliberate contrast to the Rotunda's circular and soft geometry, a diagrid shell with sharper, more fragmented, and more rigid lines has been designed. This opposition does not aim to create harmony, but rather to establish a field of tension that makes the Rotunda's historical identity more visible.

The main reason for this approach lies in the Rotunda's status as one of the largest domed, centrally planned buildings of its time. The proposed shell is designed to re-emphasize this strong historical quality, reinterpret the idea of the dome without directly copying it, and highlight the monumentality of the structure through a contemporary structural language.

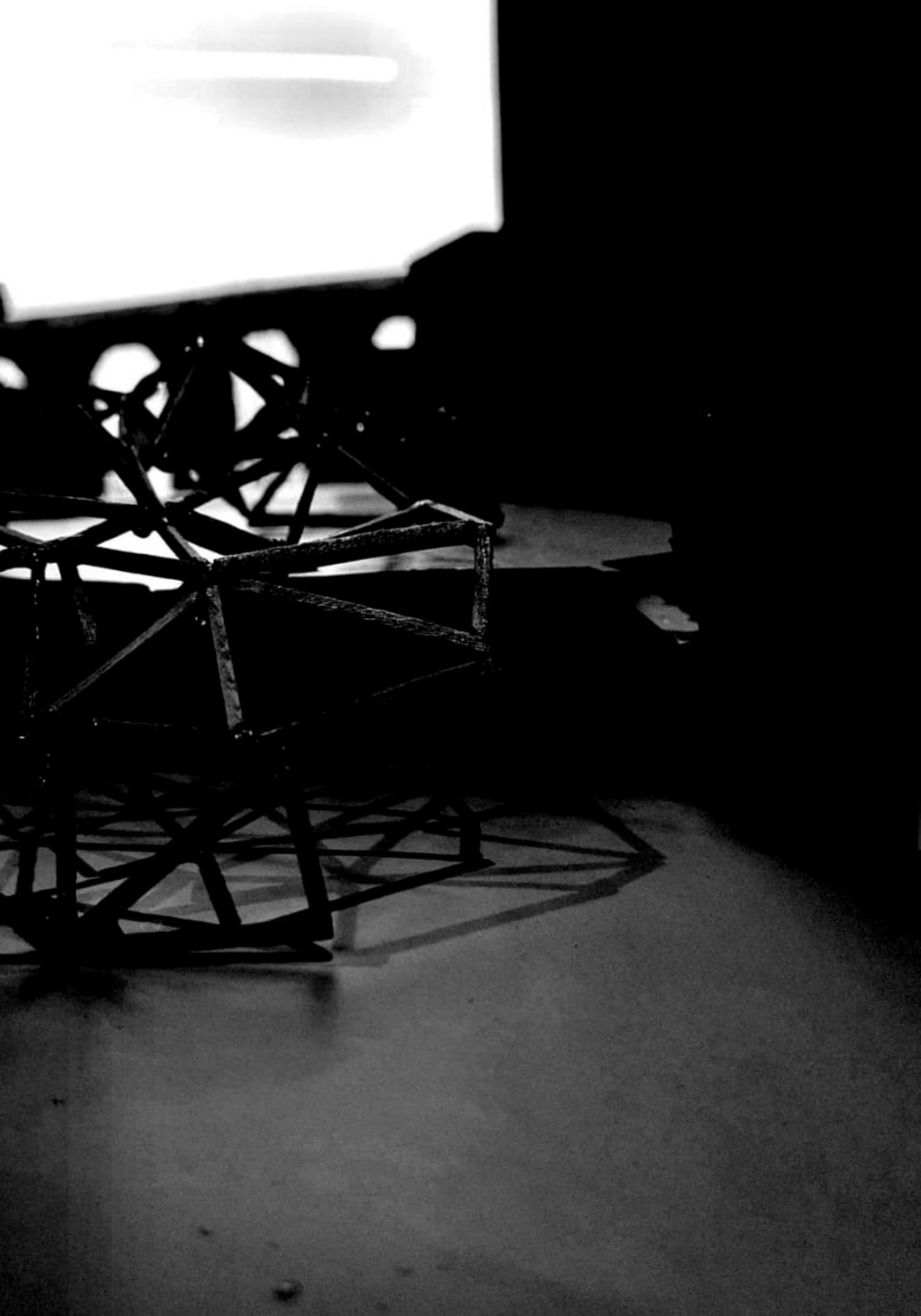

Diagrid kabuk, yalnızca bir örtü elemanı olarak değil, aynı zamanda aktif bir kullanım alanı olarak kurgulanmıştır. Kabuk bünyesinde yer alan çalışma mekânlarıyla yapı, pasif bir sergi alanı olmaktan çıkarılarak insan hareketi ve üretimiyle ilişkilenen yaşayan bir mekâna dönüştürülmüştür. Ziyaretçiler, Rotunda'nın içindeki geçici sergi alanını deneyimledikten sonra, iç mekândan yükselen helenistik merdivenler aracılığıyla üst kotlara ulaşmakta; çalışma alanlarına, dinlenme mekânlarına ve çevreyi deneyimleyebilecekleri seyir alanlarına yönlendirilmektedir. Böylece yapı, yalnızca izlenen değil, içinde yaşanan ve kullanılan bir mekânsal organizmaya dönüşmektedir.

Diagrid shell is conceived not only as a covering element but also as an active space of use. With the inclusion of workspaces integrated into the shell, the structure is transformed from a passive exhibition venue into a living environment connected to human movement and production. After experiencing the temporary exhibition space within the Rotunda, visitors ascend to upper levels via Hellenistic staircases rising from the interior, where they are guided toward work areas, resting spaces, and observation zones that allow them to engage with the surrounding environment. In this way, the building evolves into a spatial organism that is not merely observed, but inhabited and actively used.

Bu çağdaş ek, Myrelaion'un tarihsel sürekliliğinde yeni bir katman olarak okunmaktadır: Rotunda'nın ilk inşa evresi, sarnıç ve saray dönemi, manastır ve camiye dönüşüm süreci sonrasında, dördüncü bir evre olarak çağdaş bir kubbemsi kabuk. Bu evre, yapının tarihsel anlatısını kapatan değil; aksine gelecekte oluşabilecek yeni dönüşümlere açık, henüz **bitmemiş** bir süreç olarak kurgulanmıştır.

Bu bağlamda proje, Myrelaion'u yalnızca geçmişin bir kalıntısı olarak değil; zamana açık, dönüşmeye devam eden ve her kuşakta yeniden yorumlanan yaşayan bir mimari organizma olarak ele alır.

This contemporary addition is read as a new layer within the historical continuity of Myrelaion: following the Rotunda's initial construction phase, its periods as a cistern and a palace, and its transformation into a monastery and later a mosque, the domed shell emerges as a fourth phase. Rather than closing the building's historical narrative, this phase is conceived as an unfinished process—open to future transformations and ongoing reinterpretations.

In this context, the project approaches Myrelaion not merely as a relic of the past, but as a living architectural organism—open to time, continuously evolving, and reinterpreted by each generation.

Pazardan Cumaya

Alım Yıldırım, Alperen Kurumaz, Asya Yurttaş, Dila Ağüzüm, Elvin Tavşancıl, Fatıma Sude Yıldırım, Irmak Döndüren, Merve Gül Çakır, Önder Bekel, Şeyma Kaya, Timuçin Erk, Yamaç Şenelmiş, Zeynep Ateş

Manifesto, konsept proje önerisi, etkileşimli mekana özgü yerleştirme, video, broşür.

2026

LIMINALXIII

Her şey, bir öğle arasında başladı. Birbirini hiç tanımayan bir grup insan olarak Yanar önderliğinde bir araya gelmiştik. Her birimiz bambaşka yerlerden gelen, bambaşka dünyaları olan insanlardık ve birlikte ne kadar keyifli üretebileceğimizin farkında değildik. Hepimizin dünyası farklı olsa da ortak istediğimiz şey, her gün koşarak gelebileceğimiz, mutlu olabileceğimiz ve kahve kokan, dans molaları verdiğimiz bir stüdyoydu; tıpkı şu anda olduğu gibi. Ama buradaki sürelerimizin belli olduğunu biliyorduk ve öğle aralarındaki hayallerimiz, hep beraber çalışabileceğimiz bir gelecekti. Bunu yapmamıza engel olabilecek (şu anlık) bir sürü engel vardı. Ama bu, hepimiz için güzel bir hayal olarak kaldı.

Sonra bir sabaha uyandık ve fark ettik ki son düzlükteydik. Sınırları yıkmak için çıktığımız bu yolda artık birbirimize hiç yabancı değildik; biz de gerçek dünyanın sınırlarını, en azından bir anlamına da olsa, bir kenara attık. Hayallerimize doğru, hayallerimiz doğrultusunda kurduğumuz simülasyonu yaşamaya başladık. Asıl iş de bu simülasyonun sürecidir. Süreci oluşturan ortak dertler ve organik gelişen tartışma ortamlarıyla beraber otonom hareket eden bir organizmaya dönüştük.

İşte "liminal XIII" böyle kuruldu.

Sunday to Friday

Alım Yıldırım, Alperen Kurumaz, Asya Yurttaş, Dila Ağüzüm, Elvin Tavşancıl, Fatıma Sude Yıldırım, Irmak Döndüren, Merve Gül Çakır, Önder Bekel, Şeyma Kaya, Timuçin Erk, Yamaç Şenelmiş, Zeynep Ateş

Manifesto, conceptual project proposal, interactive site-specific installation, video, brochure.

2026

LIMINALXIII

Everything began during a lunch break. Under Yanar's guidance, we came together as a group of people who did not know one another at all. Each of us came from different places, carrying different worlds, and none of us yet realized how joyfully we could produce together. Even though our worlds were different, what we shared was the same desire: a studio we could run to every day, where we could be happy filled with the smell of coffee and punctuated by dance breaks, just like now. We knew that our time here was limited, and the dreams we shared during lunch breaks were always about a future in which we could work together. There were many obstacles (for now) that could prevent this from happening. Still, it remained a beautiful shared dream for all of us.

Then one morning we woke up and realized we were in the final stretch. On this path we set out on to break boundaries, we were no longer strangers to one another; and we set aside the boundaries of the real world if only for a moment. We began to live the simulation we had constructed in line with our dreams, moving toward them. The real work lies precisely in the process of this simulation. Through shared concerns and organically evolving spaces of discussion, we transformed into an autonomously moving organism.

This is how "liminal XIII" was formed.

XIII

12, zamanı, mekânı ve kozmik düzeni ölçülebilir parçalara ayırarak kapanmış ve tekrar edilebilir bir sistem kurar; 12 ay, 12 saat, 12 burç gibi dizgeler bu yüzden tarih boyunca "tamamlanmış düzen" in sembolü hâline gelmiştir. 13 ise bu kapalı yapının hemen sonrasında ortaya çıkar: ne mevcut sistemin içinde kalır ne de yeni bir düzeni henüz tanımlar. Fazlalık, sapma ya da uğursuzluk olarak görülmesi, tam da bu ölçsüz ve tanımsız hâlinden kaynaklanır. Oysa 13, düzenin çözüldüğü, sınırların gevşediği ve yeni ihtimallerin görünür olduğu eşığı temsil eder.

Twelve creates a closed, repeatable system by dividing time, space, and the cosmic order into measurable parts; structures like the 12 months, 12 hours, and 12 zodiac signs have therefore symbolized a "completed order" throughout history. Thirteen appears immediately after this closed structure: it neither remains within the existing system nor yet defines a new one. Its association with excess, deviation, or bad luck stems precisely from this immeasurable, undefined state. Yet thirteen represents a threshold where order dissolves, boundaries loosen, and new possibilities become visible.

liminal

Liminal, "eşik" demektir; bir durumdan çıkmış ama diğerine henüz girilmemiş olan geçiş alanı. Belirsiz, geçici ve rahatsız edici olabilir, fakat dönüşüm tam olarak burada gerçekleşir. Kimliklerin askıya alındığı, rollerin çözüldüğü ve yeni anlamların oluşabildiği bu hâl, durağandıktan çok üretime ve değişime açıktır.

Liminal means "threshold": a transitional state in which one has left one condition but has not yet entered another. It can be uncertain, temporary, and unsettling, yet transformation happens precisely here. In this state where identities are suspended, roles dissolve, and new meanings can emerge there is an openness to production and change rather than stasis.

PAZARDAN CUMAYA

Manifesto

Soylulaştırma değil; sokaklaştırma

Nesne değil; ilişkiler, karşılaşmalar, çakışmalar, kamusallığın yeniden örgütlenmesi.

Sanat değil, mimarlık değil, tasarım değil. Hem her biri, hem hiçbiri.

Tepeden değil, tabandan

Sergilenen değil; tartışılan, yaşanan, olan ve oluşturan

Bitmiş, tanımlanmış, değil; bitmemiş, sınırlandırılmamış, esnek

Karşı karşıya değil, iç içe

Çatışma değil, çakışma

Çünkü kütle gümüşse, boşluk altındır

Çünkü bazen bir olasılık, bir boşluk

bir eşik,

bir meydandan daha politiktir.

Manifesto

Not gentrification; but street-building.

Not an object; but relationships, encounters, clashes, the reorganization of publicness.

Not art, not architecture, not design. Both all and none.

Not from above, but from below.

Not exhibited; but discussed, experienced, happening, and creating.

Not finished, defined; but unfinished, unrestricted, flexible.

Not confronting, but intertwined.

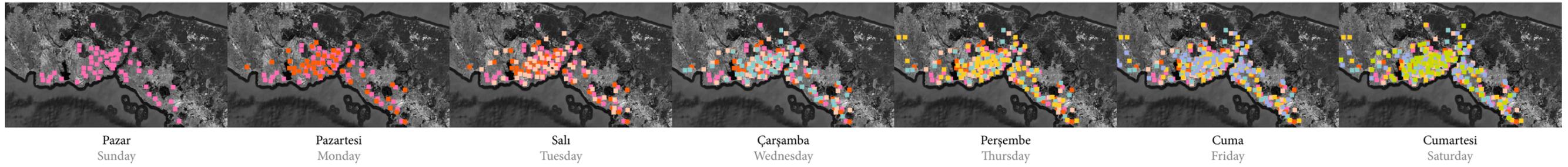
Not conflict, but clash.

Because if mass is silver, emptiness is gold.

Because sometimes a possibility, a void,

a threshold,

is more political than a square.

Beşiktaş
Besiktas

Beşiktaş Cumartesi Pazarı
Besiktas Saturday Bazaar

Beşiktaş Pazar Yeri

Pazar yerleri, Antikite'den beri kentte yalnızca ticaretin gerçekleştiği alanlar olmamıştır. Bu mekânlar, kamusal hayatın örgütleyicisi olarak kentli olma hâlinin üretildiği alanlar olarak da varlık göstermiştir. Modern dönemle birlikte düzenlenen ve denetlenen tüketim mekânlarına dönüşen pazar yerleri, sosyal değerlerin, kültürel anlamların ve ekonomik ile etik olguların okunabildiği bir saha olma niteliğini çağdaş metropol hayatının gündelik dinamikleri dahilinde halen sürdürmektedir.

Beşiktaş'taki pazar alanı, Barakalar Sokağının çarpık geçekondu dokusu ve ondan dramatik bir şekilde ayrılan Nişantaşı'nın alt sınırı arasında kalmış bir kentsel gri alan örneğidir. Konumu gereği çeperindeki yapılaşmada somut olarak gözlemlenebilen sosyo-ekonomik eşitsizliğin sınırlarını belirleyen bu alan, kentsel ölçekte genişleyen bir çatlak olarak değerlendirilebilir. Haftanın bir günü pazar yeri, geri kalanında ise otopark işlevi gören bu eşik mekân, kamusal alan potansiyeli sunmaktadır.

Beşiktaş Marketplace

Marketplaces have not only been areas where trade took place in cities since Antiquity. These spaces have also existed as areas where the urban condition is produced, as organizers of public life. Transformed into regulated and controlled consumption spaces in the modern era, marketplaces still maintain their character as a field where social values, cultural meanings, and economic and ethical phenomena can be read within the daily dynamics of contemporary metropolitan life.

The market area in Beşiktaş is an example of an urban gray area situated between the distorted shantytown texture of Barakalar Street and the lower boundary of Nişantaşı, which is dramatically separate from it. Due to its location, this area, which defines the boundaries of socio-economic inequality concretely observable in the surrounding development, can be considered a widening crack on an urban scale. This threshold space, which functions as a marketplace one day a week and a parking lot the rest of the time, offers public space potential.

Önerilen tasarımın çıkış noktası pazar yerlerinin kolektif hafızada yer etmiş birleştirici gücüdür. Pazar yerinin birleştiriciliğini diğer günlere de yaymak ve burayı kesintisiz bir karşılaşma mekanına dönüştürmek temel amaçtır. Bu bağlamda, Lucio Fontana'nın Mekânsal Kavram yaklaşımının ışığında mekân, yalnızca statik bir zemin olmaktan çıkarak, katılımcının etkileşimiyle sürekli yeniden kurulan bir deney sahasına dönüşmektedir. Böylece bu kentsel çatlak geçiren ve kamusal bir zemin haline getirmek bizi pek çok mümkünün kıyasına taşıyacaktır.

Kolektif üretim, toplumsal işbirliği, katılımcılık gibi tasarım ilkeleriyle kurgulanan proje, kentliye bir tür deney sahası sunmaktadır. Bu saha, kentlinin alana girişinden itibaren gündelik yaşam pratikleri aracılığıyla, söz konusu ilkeleri kendi değerleriyle ilişkilendirebileceği bir mekânsal deneyim ihtiyacına cevap vermektedir. Bu bağlamda ilişkilerin oluşmasını sağlamak adına kentliye çeşitli alternatifler sunar; katılımcı pratiklerin gelişmesine ve kamusal alanda ilişkisel durumların ortaya çıkmasına olanak tanır.

The starting point of the proposed design is the unifying power of marketplaces, which are ingrained in the collective memory. The primary aim is to extend the unifying power of the marketplace to other days as well, transforming it into a continuous space for encounter. In this context, in light of Lucio Fontana's Spatial Concept approach, the space ceases to be merely a static ground and transforms into an experimental field constantly recreated through participant interaction. Thus, making this urban rift permeable and public space will bring us to the edge of many possibilities.

The project, conceived with design principles such as collective production, social cooperation, and participation, offers the city dweller a kind of experimental field. This field responds to the need for a spatial experience where the city dweller can relate these principles to their own values through daily life practices from the moment they enter the space. In this context, it offers various alternatives to facilitate the formation of relationships; it allows for the development of participatory practices and the emergence of relational situations in the public space.

Pazar Yeri | Örnek Kuşbakışı Yerleşim Şeması
Market Place | Sample Bird's-Eye Layout Scheme

Günelik Yaşam | Örnek Kuşbakışı Yerleşim Şemaları
Daily Life | Sample Bird's-Eye Layout Schemes

Günelik Yaşam | Örnek Kuşbakışı Yerleşim Şemaları
Daily Life | Sample Bird's-Eye Layout Schemes

Personalar

Yeni Mezun

Beyaz Yakalı

Üniversite Öğrencisi

Pazaracı

Emekli Öğretmen

İlkokul Öğrencisi

36 Yaşında İşsiz

Açık havada kafa dinlemeyi, sessizce bir kenarda kitap okumayı, termosunda getirdiği kahveyi içmeyi seviyor. Zaman zaman oturup çevresindeki insanları izliyor. Onları eskizliyor. Kafasında onların karakteri hakkında derin düşüncelere dalıyor. #Rahatlama/sakinlik arayışında, Anlam arayışında

Haftasonları kalabalık arkadaş grubuyla Caddebostan'da piknik yapıp sosyalleşmeyi seviyor. Çünkü kalabalık gruplarla bir kafeye da barda oturmak zor. #Sosyal dışa dönük

Ankara'dan İstanbul'a gelmiş. Melankolik ruh halini açık alanlarda şarap içip, insanları izleyerek dindiriyor. Onları izlerken stand-up gösterisi için küçük notlar alıyor. #Entegrasyon problemleri

Evli, haftanın hemen hemen her günü farklı bir semtte çocuklarıyla pazar kuruyor. Hava durumunu yakından takip ediyor. Çünkü havanın durumu, hem işlerini etkiliyor hem de hava koşullarına göre giyinmek akıllıca bir seçim.

Emekli edebiyat severler, hem açık havada vakit geçirmek istiyorlar hem de birbirlerini duyabilecekleri geniş bir alan arayışındalar. Kamp sandalyeleriyle gelmişler, kitap kulübü toplantısı yapıyorlar. #Sosyal dışa dönük

Annesinden nefret ediyor, çünkü oyun parkında arkadaşlarıyla oynarken devamlı onu bölüyor ve eve gitmeleri gerektiğini söylüyor. Vay efendim, ev ödeviymiş, falan filan. Annesini çok seviyor, çünkü eve dönüş yolunda ona dondurma alıyor. Hem de kocaman!

Parklarda kaykay yapmayı seviyor ama zemini düz parklar. Kayarken bir şeye takılıp düşmekten nefret ediyor. Malum, yaş kemale erdi sonuçta. Kayma seansı sonrası hava kararınca kaykaycı arkadaşlarıyla iki bira yuvarlamak hoşuna gidiyor. Kayarken yağmur başlarsa kısa sürede kuru bir yere geçmesi güzel olur, çünkü tahtasının su çekmesi tatsız. #İşsiz/Ev yetişkini

He enjoys relaxing outdoors, quietly reading a book in a corner, and drinking the coffee he brought in his thermos. From time to time, he sits and observes the people around him. He sketches them. He gets lost in deep thoughts about their characters. #Seeking relaxation/calm, Seeking meaning

He enjoys socializing and having picnics with a large group of friends in Caddebostan on weekends. Because it's difficult to sit in a cafe or bar with large groups. #Socially outgoing

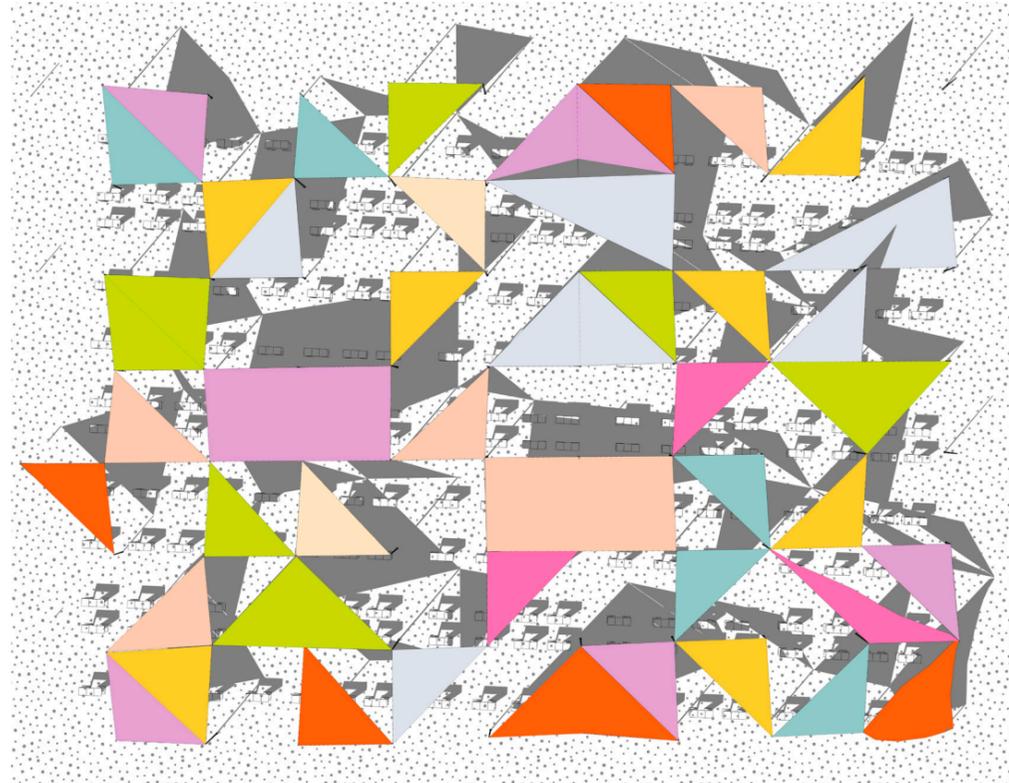
He came to Istanbul from Ankara. He soothes his melancholic mood by drinking wine in open spaces and observing people. While observing them, he takes small notes for his stand-up show. #Integration problems

Married, he sets up a market with his children in a different neighborhood almost every day of the week. He closely monitors the weather because it affects his business, and dressing according to the weather is a smart choice.

Retired literature lovers, who want to spend time outdoors and are also looking for a large space where they can hear each other. They've brought camping chairs and are having a book club meeting. #Social outgoing

He hates his mother because she constantly interrupts him while he's playing with his friends at the playground, telling him they need to go home. Oh, it's homework, blah blah blah. He loves his mother very much because she buys him ice cream on the way home. A huge one!

He likes skateboarding in parks, but only in parks with flat surfaces. He hates tripping and falling while skateboarding. After all, he's getting older. He enjoys having a couple of beers with his skateboarding friends after dark. If it starts raining while he's skateboarding, he'd be happy to quickly move to a dry spot, because getting his board wet is unpleasant. #Unemployed/Home adult

Pazar Yeri | Örnek Kuşbakışı Yerleşim Şeması
Market Place | Sample Bird's-Eye Layout Scheme

Pazar yeri perspektifleri.

Market place perspectives.

Harici günler, perspektif.

Other days, perspective.

Kentsel Mobilya Modülleri

Pazar ve Harici Kullanım Senaryoları

Alanda pazar günleri tezgâh olarak kullanılan modüllerin, haftanın geri kalan altı gününde halka da kazandırılabilmesi hedeflenmiştir. Pazar tezgahlarının ölçüleri baz alınmış ve 50 cm x 50 cm olan kare yüzeylerden yola çıkarak bu ölçünün katlarıyla katlanabilir modüller tasarlanmıştır.

Bu modüller, farklı kullanım senaryolarına uyum sağlayarak geçici kullanım yüzeylerine dönüşebilmektedir. Böylece pazar günü işlevsel bir altyapı sunarken, diğer günlerde kamusal kullanımı destekleyen esnek bir mekânsal araca evrilmektedir.

Urban Furniture Modules

Market and Off-Market Use Scenarios

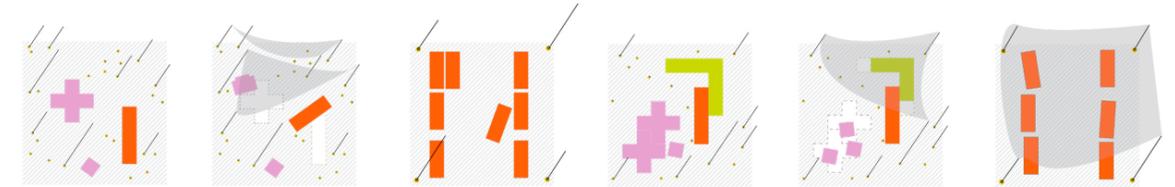
The aim of the project is to enable the modules used as market stalls on market days to serve the public during the remaining six days of the week. The dimensions of conventional market stalls were taken as a reference, and foldable modules were designed based on square surfaces measuring 50 cm x 50 cm, using multiples of this unit.

These modules can transform into temporary functional surfaces by adapting to different usage scenarios. In this way, they provide a functional infrastructure on market days while evolving into a flexible spatial tool that supports public use on non-market days.

Soldan sağa; cumartesi pazarı kullanım perspektifi ve haftanın diğer günleri kullanım perspektifi.

Left to right; the perspective of use on Saturday market days and the perspective of use on other days of the week.

Yerleşim Diyagramları
Layout Diagrams

+

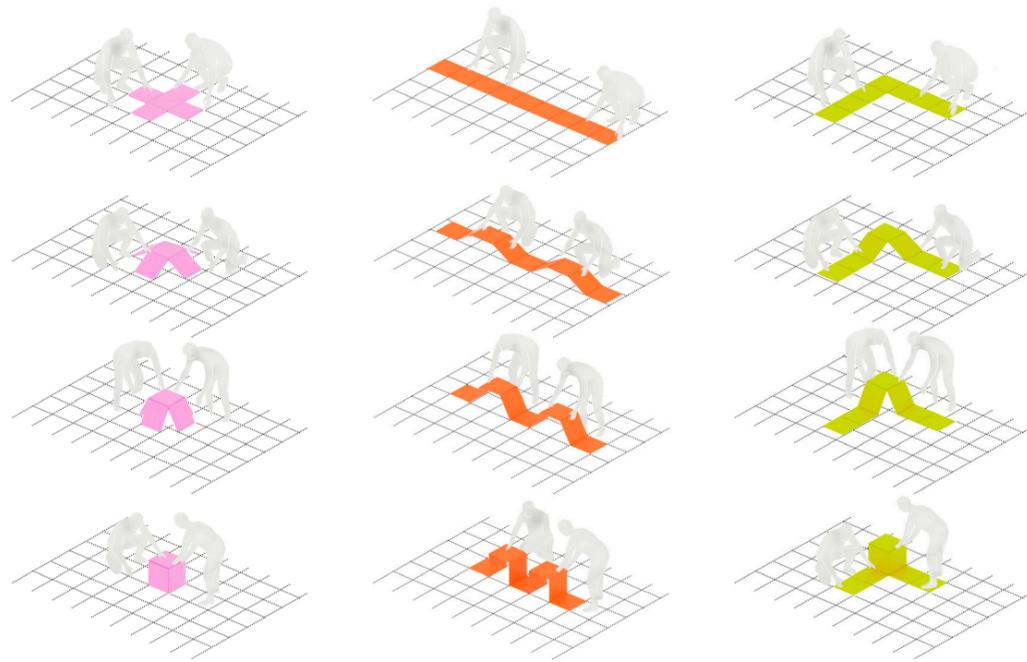
Artı Modülü

|

Tezgah Modülü

L

L Modülü

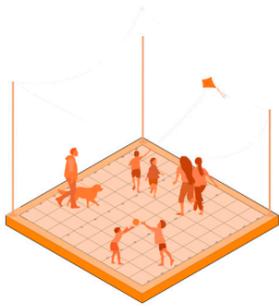

Mobilya modülleri alternatif katlama önerileri.
Alternative folding suggestions for furniture modules.

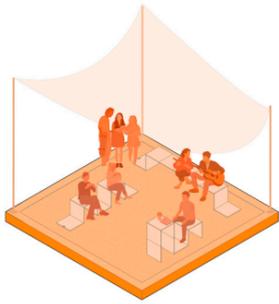

Pazar tezgahı modülünün haftanın diğer günleri kullanım perspektifi.

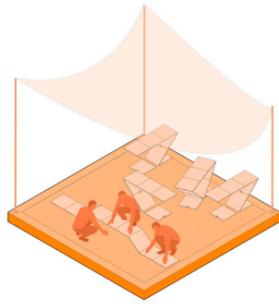
A perspective on using the market stall module on other days of the week.

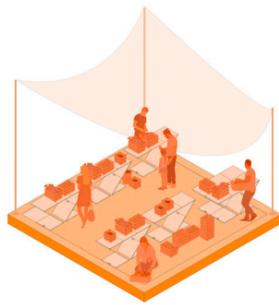
Zemin döşemesi olarak kullanımı
Used as floor covering

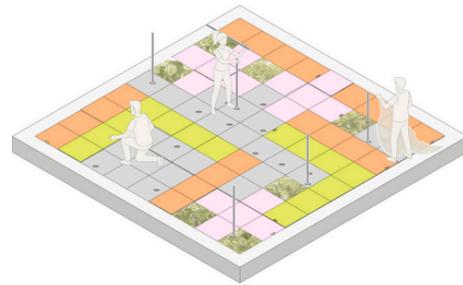
Oturma elemanı ve masa kullanımı
Seating element and table usage

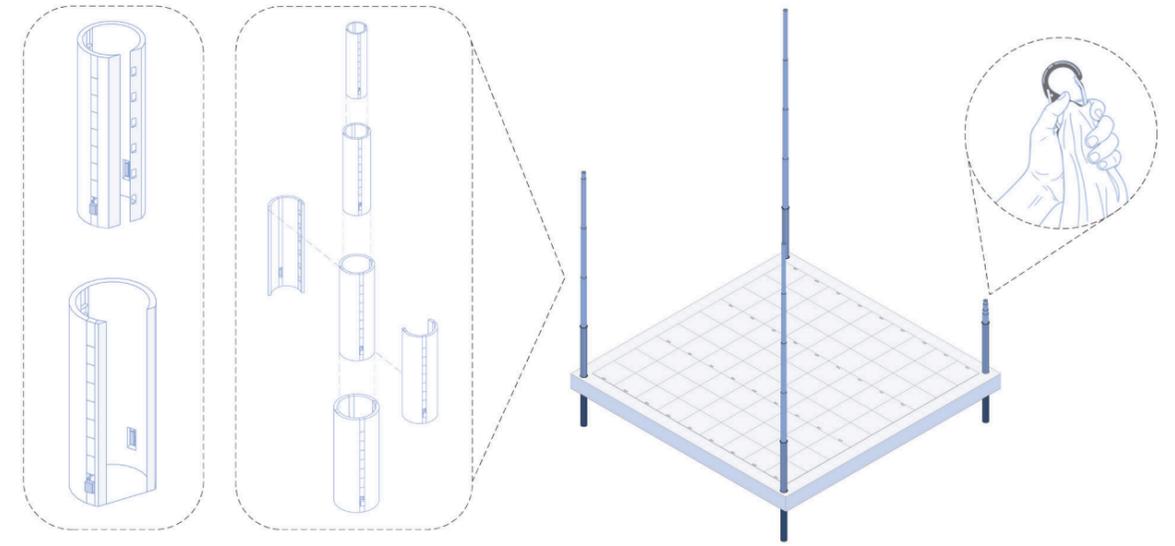
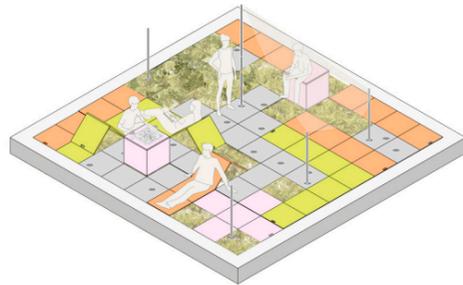
Pazar tezgahı kurulumu
Market stall setup

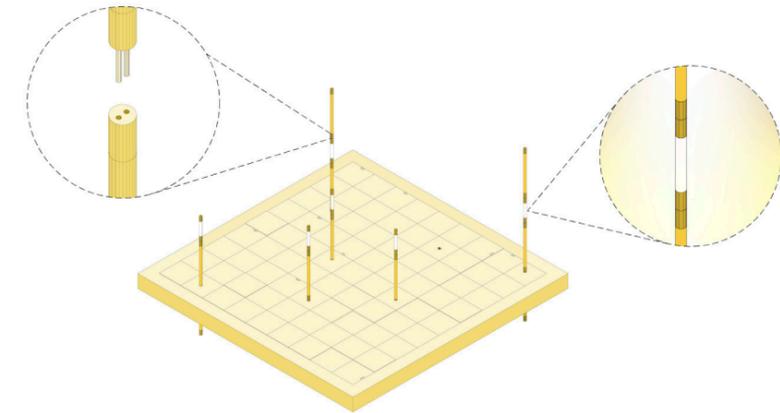
Pazar tezgahı olarak kullanımı
Use as a market stall

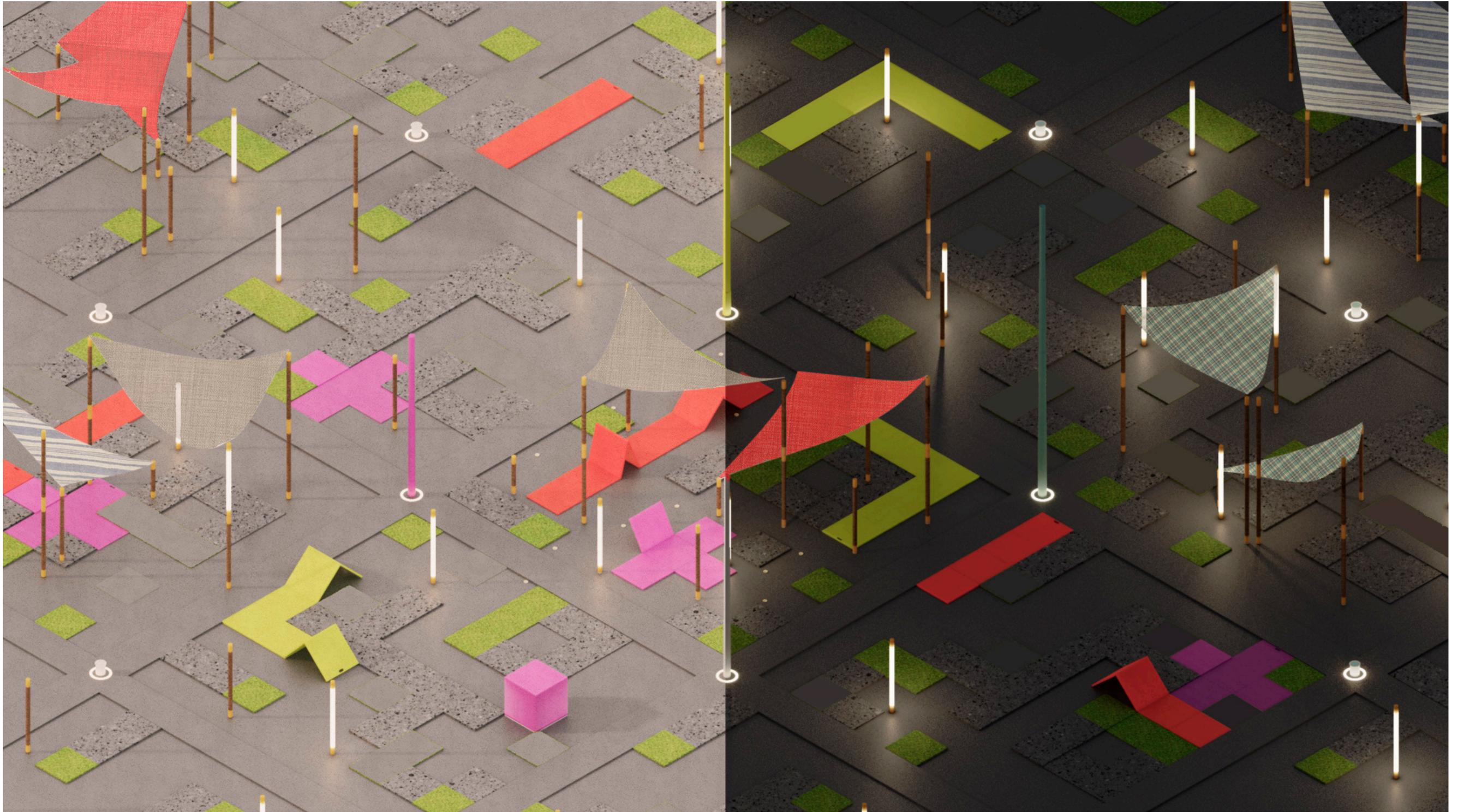
Direkler, halkalar ile kumaşların gerilmesi
The poles, rings, and fabrics are stretched

Hareketli 1m Modüler Direkler
Movable 1m Modular Poles

Sabit Direkler
Fixed Poles

Gündüz renderi, mobilya ve direk kullanım senaryosu.
Day-time render, furniture and pole usage scenario.

Gece renderi, mobilya ve direk kullanım senaryosu.
Night-time render, furniture and pole usage scenario.

Yerleştirme #1

100x12x12cm, Kumaş, Alüminyum Tel

Yerleştirme #1 başlıklı yapıt, projenin kamusal alandaki uygulama safhasının iç mekânda kurgulanmış bir versiyonu olarak tasarlanmıştır. Yapıt için seçilen alan, Beşiktaş/Sinan Paşa Çarşısı içerisinde yer alan Aura İstanbul'un konferans salonudur. Mekânda bulunan aydınlatma armatürlerinin yer aldığı tavan yüzeyine konumlandırılan on adet kumaş form aracılığıyla izleyicinin yapıta aktif katılımı mümkün kılınmıştır. Elle şekillendirilmeye açık olan bu kumaş formlar, aynı zamanda mekândaki ışık yoğunluğunun izleyici tarafından belirlenmesine olanak tanır. Bu interaktif eylem sayesinde katılımcı-izleyici, yapıt-anlam-bağlam üçgeni içerisinde edilgen bir konumdan çıkarak, yapıtın oluşumuna doğrudan müdahil olan etkin bir özneye dönüşür.

Installation #1

100x12x12cm, Fabric, Aluminum Wire

The work titled Installation #1 was conceived as an interior reinterpretation of the project's implementation phase in public space. The selected site for the installation is the conference hall of Aura Istanbul, located within Sinan Paşa Bazaar in Beşiktaş. Through ten fabric forms positioned on the ceiling surface where the lighting fixtures are installed, the viewer is enabled to actively participate in the work. These fabric forms, which are open to manual manipulation, also allow the viewer to determine the intensity of light within the space. Through this interactive action, the participant-viewer moves beyond a passive role within the artwork-meaning-context triad and becomes an active agent who directly intervenes in the formation of the work.

Video Yerleştirme #1

02:56:00, Video Yerleştirme

Video Yerleştirme, Lucio Fontana'nın Concetto Spaziale (Mekânsal Kavram) yaklaşımından yola çıkarak üretilmiştir. On üç performatör bir araya gelerek, spesifik bir medyumu bir forma dönüştürür. Bu biraradalık, ortaya çıkan yeni form aracılığıyla kamusal mekâna, izleyicinin katılım gösterebileceği bir boşluk açar. Kumaş/Kağıt yüzeyinde açılan delikler ise mekânda yaratılan boşlukları temsil eder. Bu performansta, sanat nesnesi ile çevresindeki mekân arasındaki geleneksel ilişkinin tersyüz edilmesine tanıklık ederiz.

Video Installation #1

02:56:00, Video Installation

The video installation was produced based on Lucio Fontana's Concetto Spaziale (Spatial Concept) approach. Thirteen performers come together to transform a specific medium into a form. This act of togetherness opens up a void within public space one that invites the viewer's participation through the newly created form. The holes punctured into the fabric/paper surface represent the voids created within the space. In this performance, we witness a reversal of the traditional relationship between the art object and the surrounding space.

Video QR

Sınırlar ve Bitmemişlik: Ersilia ile Beşiktaş Arası

yanar

Ne garip!... Bazı hikâyeler nasıl da birbirine benziyor. Bitmiyor ve sınırlar arasında devam edip gidiyor. Italo Calvino'nun "Görünmez Kentler" kitabında sözünü ettiklerinden biri Ersilia'da ve bizim Beşiktaş'taki Atölyemizde olduğu gibi.

"Ersilia'da oturanlar kentin yaşamını ayakta tutan bağları belirlemek için evlerin köşeleri arasında, renkleri akrabalık, takas, otorite, temsil ilişkilerine göre değişen, beyaz veya siyah veya gri veya siyah-beyaz ipler gererler. İpler artık aralarından geçilmeyecek kadar çoğaldığında çekip giderler. Evler parça parça sökülür; ipler ve dayanakları kalır yalnızca. Ersilia'yı terk edenler tüm ev eşyalarıyla, konakladıkları bir tepenin eteğinden ovada yükselen kazık ve ip kargaşasına bakarlar. Ersilia kenti hala odur... Ersilia'yı bir başka yerde yeniden kurarlar. Eskisinden daha karmaşık olmakla birlikte kurallara daha daha uygun olmasını istedikleri aynı şekli dokurlar iplerle..."*

Ersilia'da olup bitenler, AURA İstanbul'un Beşiktaş'taki mekânında yaşadığımızı, dört buçuk ay boyunca süren yoğun deneyimimizi, orada olanları ve sonrasında olacakları nasıl da çağrıştırıyor. Atölyede ben dahil yirmi iki kişi — mimarlar, sanatçılar ve iç mimarlar — burada "Sınırlar" üzerine çalıştık. Burada diğer yapıların yanında yeri geldiğinde kullanılan ipler, her ipin bir yerden bir yere çekilişi, renkleri birbirinden farklı anlamlar taşıdı. Çalıştığımız mekânın ortasında kalan duvar ile duvarın iki yanındaki bölümlerin pencere tarafında olan tavanın bir bölümü ve kitaplığımızın olduğu uzun masamızın üzeri süreç içinde sembolik olarak kırmızı ve beyaz iplerle sarıldı, birbirine bağlandı. Birlikte her açıdan çok şey öğrendiğimiz bu süreçten hem geride bıraktıklarımızla hem de aldıklarımızla, bir sonraki adımlarımızda ileri taşıyacağımız bir hikâye yaratıldı. Katılımcılar tarafından bir anlamda bu hikâye bitirilmedi, bitirilemedi, bitirilmek istenmedi ve süreç hala devam ediyor. Ve her birimiz, farklı yönere doğru yola çıkarken, bulduğumuz izleri de yanımıza alarak yaşayacağımız yeni kentlere kendimizi emanet ettik.

Boundaries and Incompleteness: Between Ersilia and Beşiktaş

yanar

How strange!... Some stories are so similar. They never end and continue on and on across borders. One of the stories Italo Calvino mentions in his book *Invisible Cities* is set in Ersilia, just like our Atelier in Beşiktaş.

"The residents of Ersilia stretch white or black or grey or black-and-white strings between the corners of their houses to define the bonds that sustain the city's life, with colours representing kinship, exchange, authority, and representation. When the strings become too numerous to pass through, they leave. The houses are dismantled piece by piece; only the strings and their supports remain. Those who leave Ersilia look back from the foot of the hill where they are staying at the chaos of stakes and strings rising in the plain, carrying all their household goods. The city of Ersilia is still there... They rebuild Ersilia elsewhere. They weave the same shape with the ropes, more complex than before, but more in line with the rules they desire..."

What happened in Ersilia evokes our experiences at AURA İstanbul's venue in Beşiktaş, our intense four-and-a-half-month journey, and what transpired there and what will follow. In the workshop, twenty-two people—architects, artists, and interior designers—worked on the theme of "Boundaries." Here, alongside other elements, the ropes used when necessary, each rope pulled from one place to another, carried different meanings with their colours. The wall in the middle of the space we worked in, the section of the ceiling on the window side of the two sections on either side of the wall, and the top of our long table where our library was located were symbolically wrapped and tied together with red and white ropes during the process. Through this process, we learned so much together from every angle,

Beşiktaş futbol takımına özel bir parantez açmalıyım. BJK, rahmetli Işık Ağabeyimin bana çok küçük yaşlarımdan itibaren bıraktığı bir miras oldu. BJK'nin ve onun sembolleri Kartal'ın ve Çarşı'nın, benim için anlamı her zaman çok derindi. Beşiktaş'ta dört buçuk ay boyunca yaşamak, bu anlamı daha da derinleştirdi. Sabahları kaldığım evden, Meriç Ablamızın (Hızal) "Herkes İçin Barış" heykeli ile selamlaşarak, Abbasağa Parkı'ndan yokuş aşağı sayısız merdiveni inip, çarşıya karışmak ve AURA'daki atölye öncesinde, çoğu kez Ortodoks Kilisesi'nin karşısındaki Nero'nun arka bahçesinde kahve içip güne başlamak çok önemliydi. Çarşı yolunda balıkçıların ötesinde, dört yol ağzındaki Kartal heykelini uzaktan görmek de, atölye bitince, çoğu zaman olduğu gibi, köy içindeki sürpriz dolu mekanları keşfetmek de ... Beşiktaş Çarşı'sının kalbinde yaşamak çok özel oldu. Maç günleri buraları dolduran kalabalığın sesleri arasında tribünlere tempo tutan o efsane "Çarşı herşeye karşı" sloganını hatırlayıp gülümsedim.

a story was created that we will carry forward in our next steps, both with what we left behind and what we took with us. In a sense, this story was not finished by the participants; it could not be finished, it was not wanted to be finished, and the process is still ongoing. And each of us, setting off in different directions, entrusted ourselves to the new cities we will live in, taking the traces we found with us.

I must make a special mention of the Beşiktaş football team. BJK has been a legacy left to me by my late brother Işık since I was very young. BJK and its symbols, the Eagle and the Çarşı, have always held deep meaning for me. Living in Beşiktaş for four and a half months deepened that meaning even further. In the mornings, I would leave the house where I was staying, greet Meriç Hızal's 'Peace for All' statue, descending countless steps downhill from Abbasağa Park, mingling in the market, and starting the day with coffee in Nero's backyard opposite the Orthodox Church before the workshop at AURA was very important. On the way to the market, beyond the fishermen, seeing the Eagle statue at the crossroads from afar, and after the workshop, as was often the case, discovering the surprise-filled places within the village... Living in the heart of Beşiktaş Market was very unique. On match days, amidst the sounds of the crowds filling these places, I smiled as I recalled that legendary chant echoing through the stands: 'The Market is against everything.'

Beşiktaş köyüne doğru, 2025

Towards to inner village of Beşiktaş, 2025

* Italo Calvino, Görünmez Kentler, 2002, 7.baskı, sayfa:120

* Italo Calvino, Invisable Cities, 2002, 7th edition, page:120

Beşiktaş köyündeki Kartal heykeli

The eagle statue in the village of Beşiktaş

26.08.2010 tarihinde HJK-Beşiktaş maçı öncesi Toivo ile birlikte Helsingindeki Sonera Stadyumu önünde.

Before the HJK-Beşiktaş match on 26 August 2010. With Toivo in front of the Sonera Stadium in Helsinki.

Koyu Beşiktaş taraftarı Toivo, daha çok küçükken Beşiktaş formaları, atkısı ve dergileri ile, 2010 Toivo, a die-hard Beşiktaş fan, with his Beşiktaş shirts, scarf and magazines, 2010

Regatta Kıyısından (Fotoğraf: Yanar)
From Regatta Coast (Photograph: Yanar)

02 Şubat 2026

Merhaba arkadaşlar bu son detaylı mesajlardan biri olacak sanıyorum.

Bugün Atelyemizdeki en son adım için yaptıklarımızı tamamlayıp, her şeyi toparlıyoruz. Kitap ve her birimiz için hazırladığımız kitapçık çalışmalarımıza da son noktayı koyuyoruz.

Çok meşgul bir güne hazır olalım. Bugün ve açılışa dek bütün randevularınızı iptal edin ve Atölyede olun lütfen. Herkesin yükü ağır olacak çünkü. Akşam yine geç vakte dek Atölyede kalabiliriz. Söz verdiğimiz gibi yarın sabah AURA'ya yaptıklarımızı teslim etmemiz gerekiyor. Ayın 3'ünde ve 4'ünde sergimizi hazırlayacağız ve 5'inde ise açılışımızı yapacağız.

Unutmayalım son çalışmamız bütün bu dört aydaki adımlarımızın sadece birisi ve en sonda olanı. Workshoplar (Dyo ve Stoneline) bir yana toplam dokuz bölümde çok sayıda çalışma yapıldı, toplam olarak yüzlerce yapıt üretildi. Şimdi bunları en iyi şekilde sunmalıyız ve her şeyi ucu açık olarak bırakıp süreci tamamlamalıyız. Sadece sonu değil bütünü ve süreci düşünmeliyiz. Sergi açılışında da, sanat ve mimarlık alanından gelecek özel ziyaretçilerin katılacağı kapanış gününde de bunu unutmamalıyız. Bu akşama her şeyi toparlıyoruz.

Bugüne dek Atölyemizde gerçekten çok anlamlı ve yürekten çalışmalar yapıldı ve unutulmaz anlar yaşandı. Sadece çalışmalar için değil, yaşam için de kendi inşamız için de adeta derslik ileride aklımıza gelecek, bizleri düşündürecek yaşadıklarımız oldu. Bunlardan eminim çok öğrendik, sonra da hatırlayıp daha da öğreneceğiz. Çok teşekkür her birinizin ve hepimizin emekleri için. Ellere bin sağlık...

y a n a r

02 February 2026

Hello everyone, I believe this will be one of the last detailed messages.

Today, we are completing the final steps in our workshop and wrapping everything up. We are also putting the finishing touches on the book and the booklet we have prepared for each of us.

Let's be ready for a very busy day. Please cancel all your appointments for today and until the opening and be at the Atelier. Everyone will have a heavy workload. We may stay at the workshop until late again tonight. As promised, we need to deliver what we have done to AURA tomorrow morning. We will prepare our exhibition on the 3rd and 4th, and on the 5th, we will have our opening.

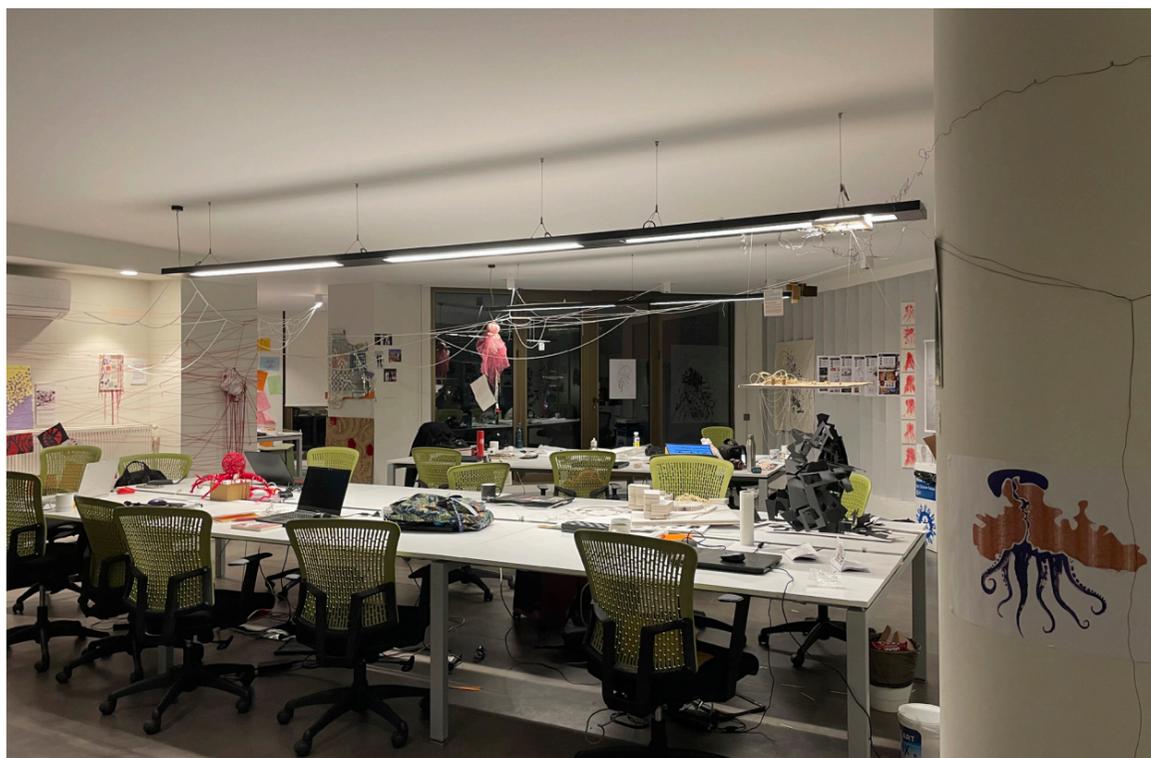
Let us not forget that our final work is just one of the steps we have taken over these four months, and the last one at that. Aside from the workshops (Dyo and Stoneline), numerous works were produced across a total of nine sections, resulting in hundreds of pieces. Now we must present these in the best possible way and complete the process, leaving everything open-ended. We must consider not just the end, but the whole and the process. We must not forget this at the exhibition opening, nor on the closing day, which will be attended by special guests from the fields of art and architecture. We are wrapping everything up this evening.

Truly meaningful work has been done in our workshop, and unforgettable moments have been experienced. Not only for our work, but also for our lives and our own development, we have experienced things that will remain in our minds I am sure we have learned a lot from these, and we will remember and learn even more. Thank you very much to each and every one of you for your efforts. Good health to all...

y a n a r

Masa Kitaplığımız: Atölye boyunca biriktirdiğimiz kitaplarımız
Our Table Library: The books we have collected throughout the workshop

Sınırlar Atölyesi: AURA 2025 Güz
Boundaries Atelier: AURA 2025 Fall

Sonsöz:

Modernizme reddiye...

İki büyük başarımız var:

Mekân

1) Telli Baba Türbesine

2) Babanne Evi'ne döndü

yanar

Final words:

A rejection of modernism...

We have two major achievements:

Space has returned to

1) Telli Baba Tomb

2) Grandmother's House

yanar

